XIII. évfolyam 33. szám. 1957. október 3.

Ludas Matyi

Ára 1 forint

KIVÁGÓ JÁTÉK

Kaján Tibor rajza

Egy kis tévedés

Kaján Tibor rajza

Az óceán közepén

Hegedűs István rajza

Béke velük!

Schwott Lajos rajza

— Átveheti nyugodtan, kartársam, a lejárati lépcső is elkészült . . .

Lírai Hírlap

Örömmel látom, hogy heti és napi lapjaink milyen előszeretettel fordulnak bizonyos események lírai elbeszéléséhez. Ha sok a szunyog, vagy kevés a madáreledel, ha a szinésznő férjével ül otthonában, vagy már egyáltalán nem ül otthonában, ha jön a sok eső, vagy nem jön semmi, ha jól szolgál az egészségünk, vagy nem szolgál, tollat ragad a riporter és rimes riportban megénekli azokat.

Innen támadt az a kézenfekvő ötletem, hogy inditok egy lapot, ahol minden hir lirai riport lesz, vagyis versekben boldogitja, vagy boldogtalanitja az olvasót.

Ime egy oldal a készülő lapból.

Vezércikk

Ebbe abba
elmaradva,
Teljesítve,
megzavarva
így hisz, úgy hisz,
tól, von, húz, visz.
Megfeszítve
azon túl is

—z—.

Belpolitika

Aki éppen arra ment . .
Látta, ül a parlament.

Panasz

Érmécskédet
Bedobod,
Mit se hall a
Te dobod.
Bosszúsággal
Tele fon
Automata-
Telefon.

Tragikus eset

Az Alpokban sok hó hullt,
Négy turista belefult.

Külpolitika

Washingtonban él az Eisenhauer,
Nyugat-német Honban Adenauer.
Svédországban él a svédek királya,
Hírmagyarázónk ezt így magyarázza:

(Folyt. a 3. oldalon)

Baleset

Ivott az üzemi bálba,
úttesten feküdt az ágyba
és akarva, nem akarva,
néhány jármű átment rajta.

Sport

Öngyilkosság határsávján lebegünk,
Kikapott a válogatott keretünk.

Rendőri hír

Előbb lelőtte a kedves nejét,
Utána lánya és fia fejét
Vette gonddal célba pisztolyával
És a végén végzett önmagával.
Nagyon rosszkedvű volt aznap szegény,
Felépüléséhez nincsen remény.

Apróhirdetések

Éppen olyan,
mint a ló,
Kovácsnál a
hintaló.
Nagy tételben
hinta-mén.
Sörény nélkül
engedmény.

*

Enyhén molett
ötvenes,
magányához
párt keres.
Ház van közel
Vecséshez.
Házasság le-
hetséges.
Pénz nem lehet
akadály.
Jelige:
„Én csupa báj."

Színházi kritika

A tartalma:
Megzavarja
a randevút
egy nagy marha
ló.
Bölcsen adja
s mivel tagja
ennek-annak,
így darabja
jó.
Másnap, mikor
ablakomon
ábrándosan
kinézek . . .
Rémlik mintha,
játsztak volna
a darabban
szinészek

— is —

Gyászhír

Hosszas betegsége végzett vele,
Családi sírboltja így lett tele.

Rejtvény

Egy emberből, hogy lesz kettő,
Mondjátok meg, gyerekek.
Megfejtés: ha rosszul ugrik
Elszelik a kerekek.

Pásztor János

Névtelen telefon

Cseng a telefon, felveszem. — Maga az a Somogyi? — kérdi egy baljós orgánum. Bevallom neki. — Maga írta azt a humoreszket? — És megmondja, melyiket. Nem tagadhatok. Erre keményen megdorgál, olyanformán, ahogyan a „Szabad Európa Fekete Hangja" teszi, szigorú ám elvszerű bírálatban részesítve az arra rászorulókat. Kérdem, kihez van szerencsém? Azt mondja, megismerhetem, ha van rá kedvem. Mondom, örömmel beszélgetek el olvasóimmal. Azt mondja, ha van bátorságom, legyek fél ötkor az Ilyen utca sarkán, ha akarok bemutatkozás helyett egy tenyeres pofont. Örömmel, mondom én, és hogy megismerjen, egy csokor virággal fogom várni.

Cseng a telefon, felveszem. — Maga az a Somogyi? — kérdi Fekete II. Szolgálatára, mondom. — Maga írta azt a humoreszket? — Szabódva bevallom. Úgy látszik ő sem ért vele egyet, mert össze akar rugdalni. Csakhogy, sajnos, nem ismer. Nem tesz semmit, felelem vígan. Megismerhet, ha fél ötkor megvár az Ilyen nevű utca sarkán, virággal a kezében.

Így ez most rendben is van.

Jelen pillanatban a névtelen telefonfenyegetők száma páratlan, úgy, hogy reménykedve várok legalább még egyet, különben kénytelen volnék az utolsóval magam találkozni.

S. P.

Nyeretlenek, előre!

Mély megnyugvással láttam az *Esti Hírlap* szeptember 19-i számában a mellékelt hirdetést:

TOTÓ–LOTTÓ
szelvény
a Fővárosi
Dohányboltból
Biztos nyeremény

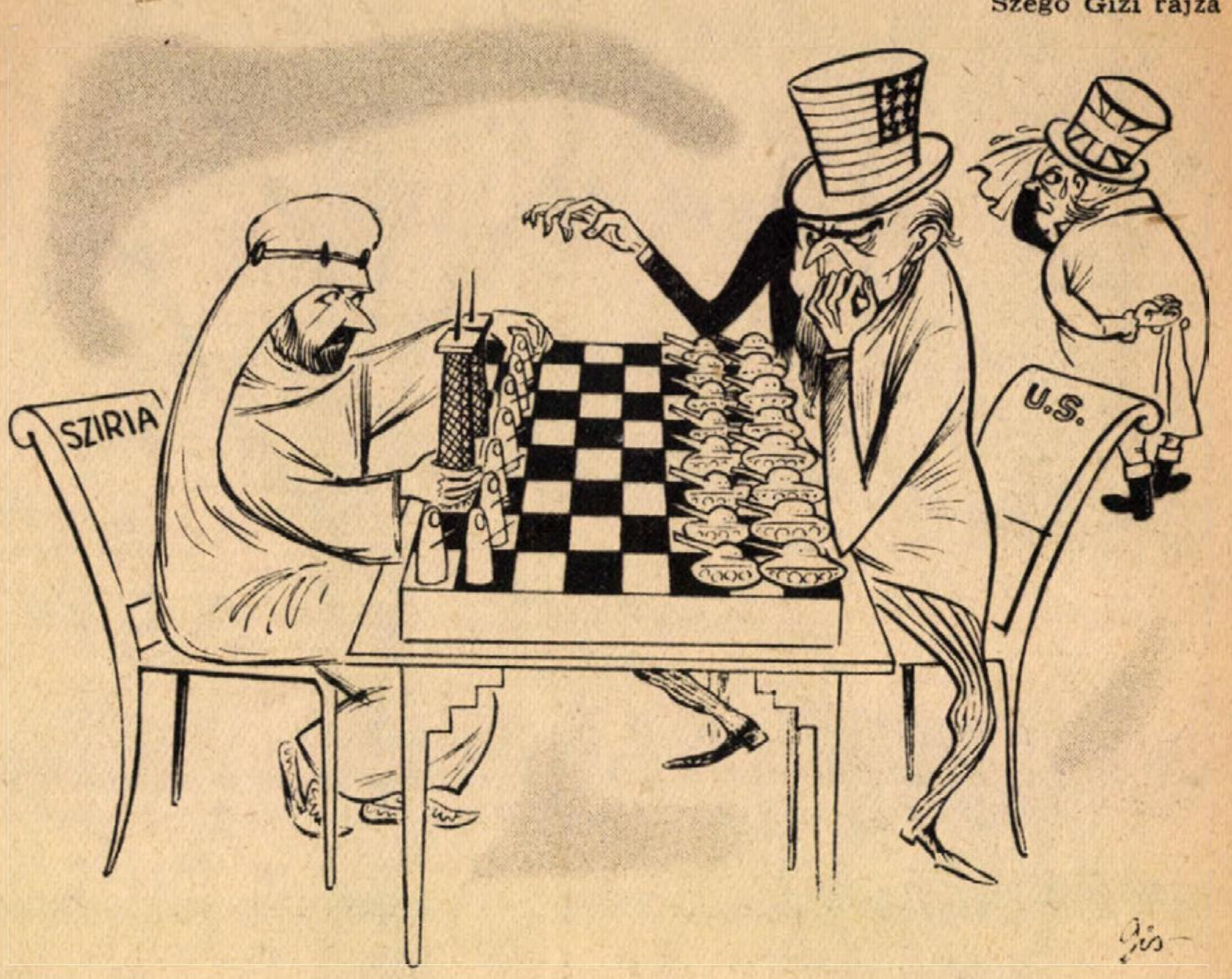
Végre tudom, miért nem nyertem eddig sem a totón, sem a lottón. *Másutt* szereztem be szelvényeimet! Olyan szelvényeket vásároltam eddig, amelyekkel legföljebb véletlenül lehet nyerni, de biztosan nem!

Megjegyzem, még várok egy kicsit! Olyan bolt megnyitására várok, amelyben telitalálatos szelvényeket árusítanak

K. L.

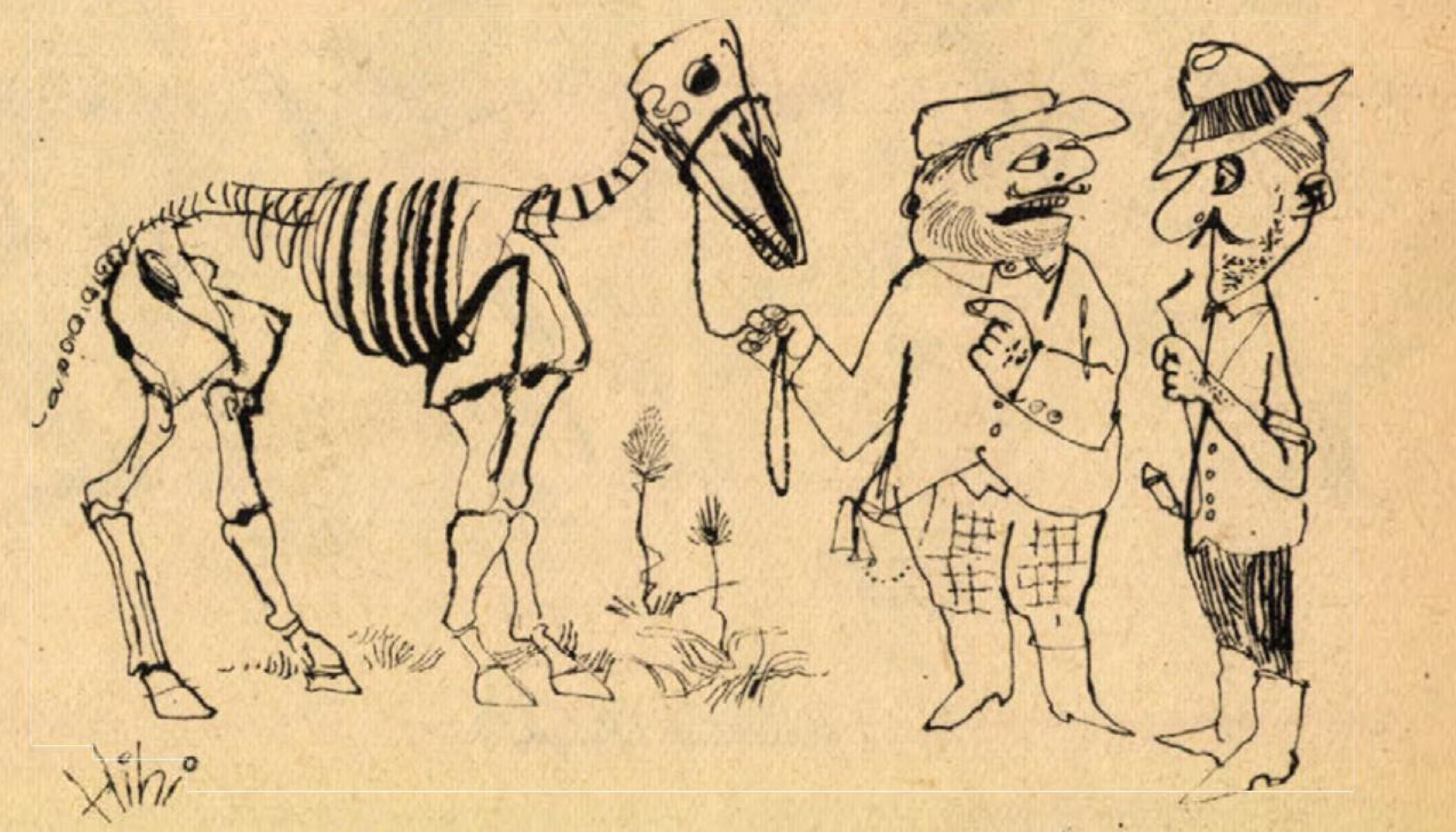
A JÁTSZMA

Szegő Gizi rajza

Kupec a javából

Hegedűs István rajza

— Erőscsontú ló ez, csak új bőr kéne rá . . .

AZ ESZMÉNYI FŐÚTVONAL

Sándor Károly rajza

(Rendelet jelent meg arról, hogy milyen üzletek lehetnek a főútvonalakon.)

VÉGE A NYÁRNAK

Réber László rajza

KISVENDÉGLŐ

Kaján Tibor rajza

A kertben minden hely megtelt.

Pavel Hanus cseh humorista

Szatirikus epigramm

(Alább közölt epigrammámmal kapcsolatban megjegyezni kívánom, hogy megírására a legnemesebb és legtisztább indítékok vezettek. Munkás származású vagyok. Nagyapám már fiatal korában bekapcsolódott a munkásmozgalomba; egyik órásmester ősöm az elnyomott nép oldalára állt és ezért a gazdag polgárok megvakították. Nem élnek rokonaim külföldön. 1948 óta 1026 órát dolgoztam társadalmi brigádmunkában. Feltétel nélkül elismerem a vasfegyelmű egység szükségszerűségét. Tudatában vagyok a szatíra szükségességének, természetesen kizárólag a konstruktív szatírát illetően. Visszautasítok minden szóbeszédet arról, hogy kiskereskedelmi hálózatunkban még vannak némi hiányosságok, amennyiben ezek még ne lennének leleplezve. Visszautasítok minden ingadozást (kivéve a középparasztság rétegét, melynél ezt elismerik). Szilárdan az adott platformon állok. Az oktatásban 100%-os résztvevő vagyok. Az iskolában mindig jelesem volt magaviseletből.)

Kijelentem én elszántan,
Jövőm akármit ád,
Akadnak még erre-arra
Kisebb-nagyobb hibák!

Pesti tudósítónktól

Ha nem is tetszik a dolog Bernnek, a tény letagadhatatlan: Budapest — mackóváros! A Mézes Mackó sikerének hatására gombamódra (?) szaporodtak el a kisebb-nagyobb Mackó-éttermek, eszpresszók, s más vendéglátóipari középületek. Már plágiumviták is vannak, előtérbe került az elsőbbségi jog: ki találta fel a mackót?

A mackóval már eddig is sok mindent tettek: vadásztak rá, megszelídítették, táncoltatták. Most szabadalmaztatják.

*

— Két hét múlva lesz kész! — mondta az elárusító nő az Ofotért 13. számú boltjában (Bp. VI. November 7 tér 4.).

— Jesszusom! — kiáltottam, feledve materialista nevelésemet. — Addig szemüveg nélkül legyek? Mi van ezen kétheti munka?

— Fúrni kell az üveget — hangzott a válasz.

Úgynevezett keretnélküli szemüvegem van, az üveget határozottan keresztül kell fúrni ahhoz, hogy hozzáerősíthessék a keretet helyettesítő rézdróthoz. No de két hét?... Két hétig fúrnak két kis üveget? Többmilliméteres mélyfúrás? Két hét alatt artézi kutat lehet fúrni.

Mivel azonban alaptermészetem derülátó, az egészből azt a tanulságot vontam le, hogy nálunk minden ellenkező hiedelemmel szemben nagyon nehéz dolog a fúrás.

*

Ha lapjainkat nem is lehet a régi, szenzációhajhász módon terjeszteni, s borzalmas családirtással, bestiális gyilkossággal, megdöbbentő erkölcsbotránnyal kecsegtetni a vásárlójelöltet, ilyen kis propaganda talán megengedhető:

— *Borzalmas cikk a második oldalon!...* f. l.

Történetek az idegorvosról

— Nehogy azt higgye, hogy a mi rendelőnkben csupa szomorú eset játszódik le, — mondotta a híres ideggyógyász. — Egyenesen a Ludas Matyiba való históriák is megesnek.

Nem mertünk vele ellenkezni. Íme:

Szófogadó páciens

Depressziós zavarokkal küszködött egy fiatal asszonyka. Szorgalmasan felkereste a tanár rendelőjét, míg az egy szép napon gyógyultnak nyilvánította. Ellátta jó tanácsokkal és a lelkére kötötte:

— Minden két hétben mutassa meg magát.

Eltelt két hónap, a nő nem mutatkozott. Ekkor véletlenül találkoztak egy mozi előcsarnokában.

— Maga miért nem jelentkezett nálam? — kérdezte az orvos.

Az asszonyka zavartan felelte:

— Azt tetszett mondani, hogy lehetőleg ne érintkezzek olyan emberekkel, akik untatnak vagy bosszantanak. Tessék elhinni, senki sem megy jobban az idegeimre, mint a tanár úr!

Kis páciens

A gondos és tudálékos apa némi megdöbbenéssel vette észre, hogy hat éves fiacskája mindent zöldnek lát. Lelkesen rajzolgatott a gyerek: zöld tehenöket, zöld házakat és zöld kéményseprőket. Amikor az egyik zöld rajzát büszkén mutogatta „nézd, apa, pipacs

és eper!" a lelkiismeretes szülő megijedt és idegprofesszorhoz vitte a gyereket.

Napokig vizsgálta az orvos a kis pácienst, míg végre közölte az aggódó szülővel a diagnózist:

— Alaposan kivizsgáltam az ügyet. Csak egyetlen színes ceruzája van a gyereknek: zöld.

(sta)

Önkiszolgáló bolt

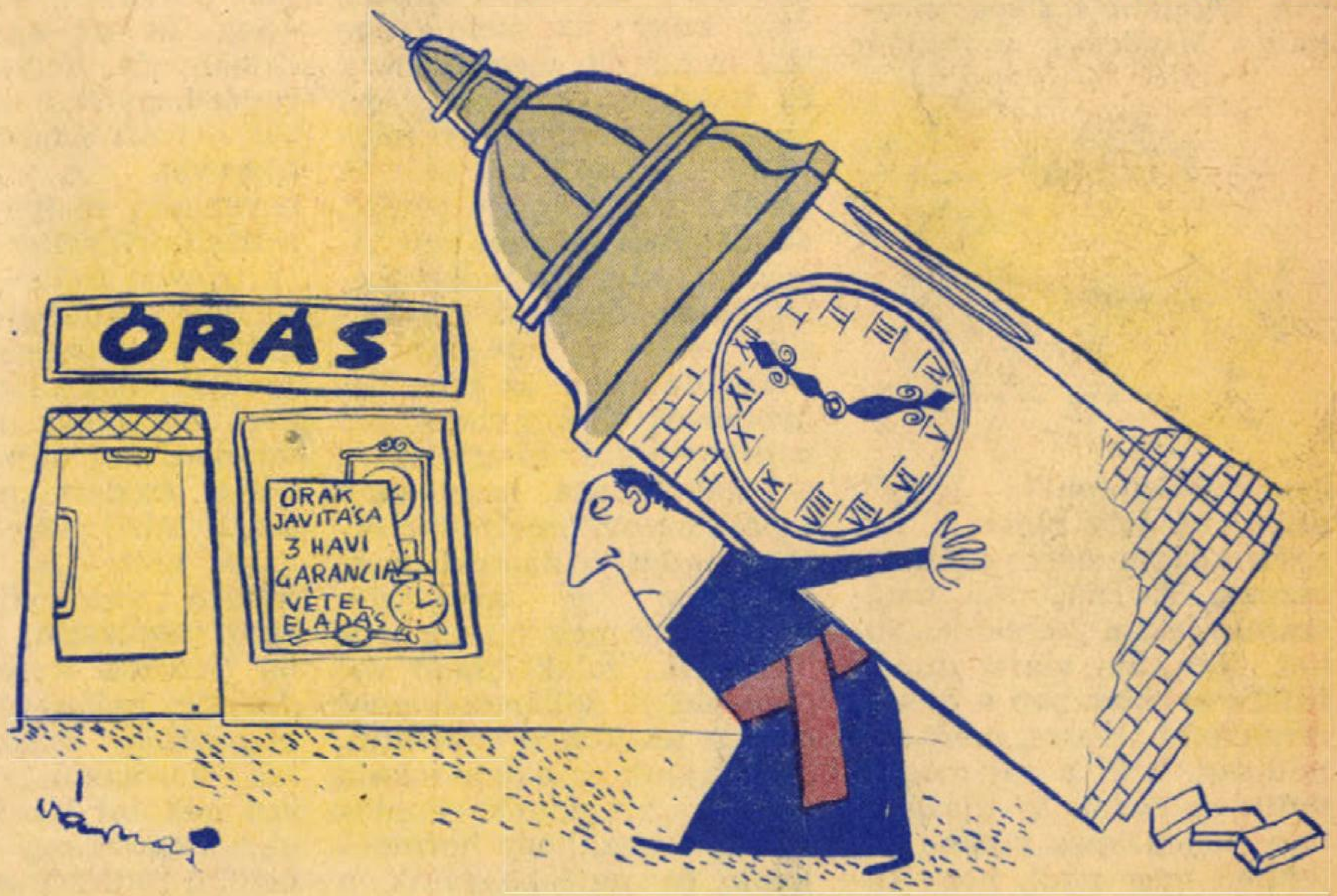
Toncz Tibor rajza

— Na, most már semmit sem süllyeszthetek a zsebembe...

Sürgős javítanivaló

Várnai György rajza

SZÍNHÁZI BÉRLETESEK AZ ELSŐ ELŐADÁSON

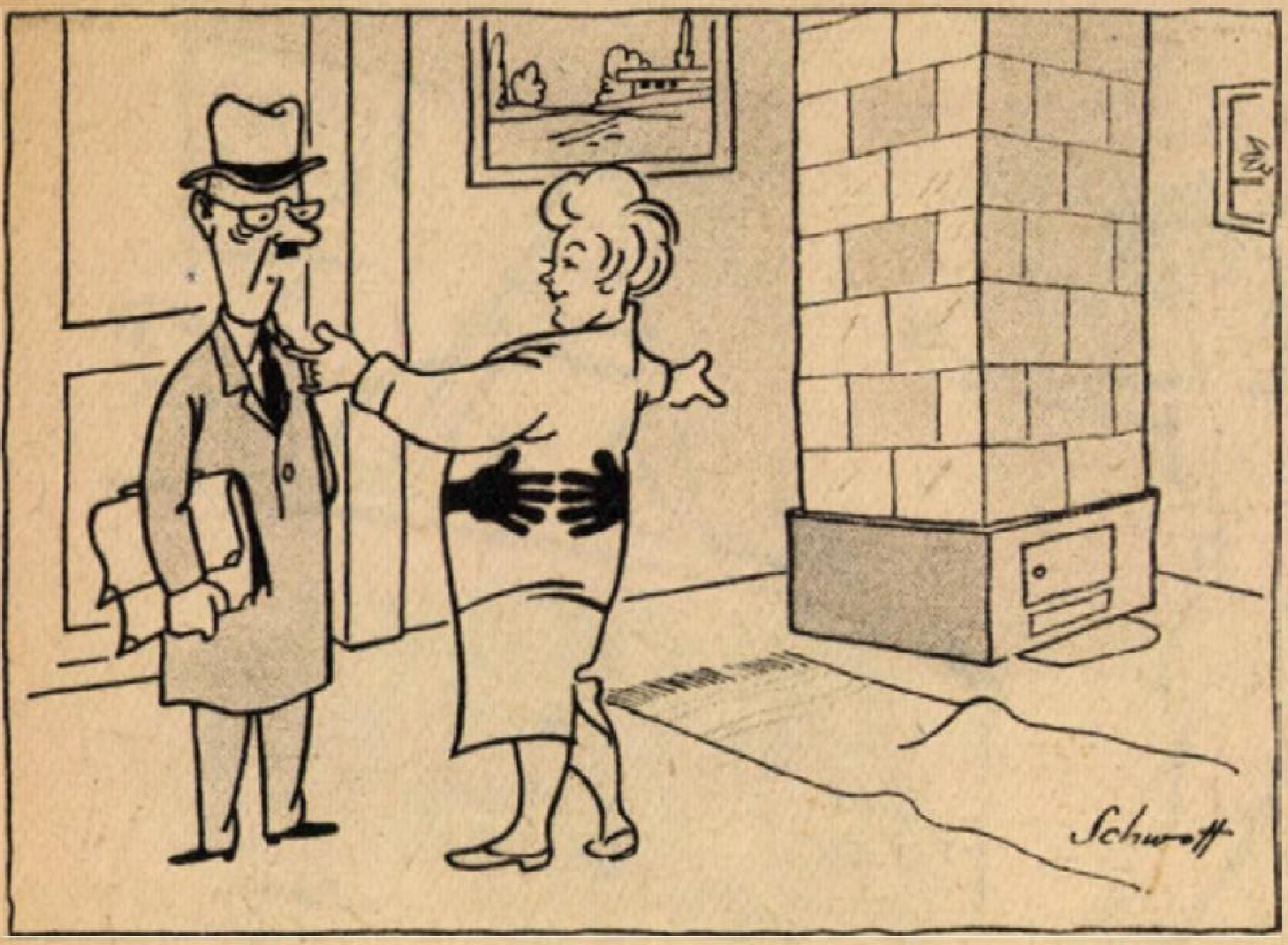
Pusztai Pál rajza

— Kikkel fogom átülni a színházi szezont?

Hm!

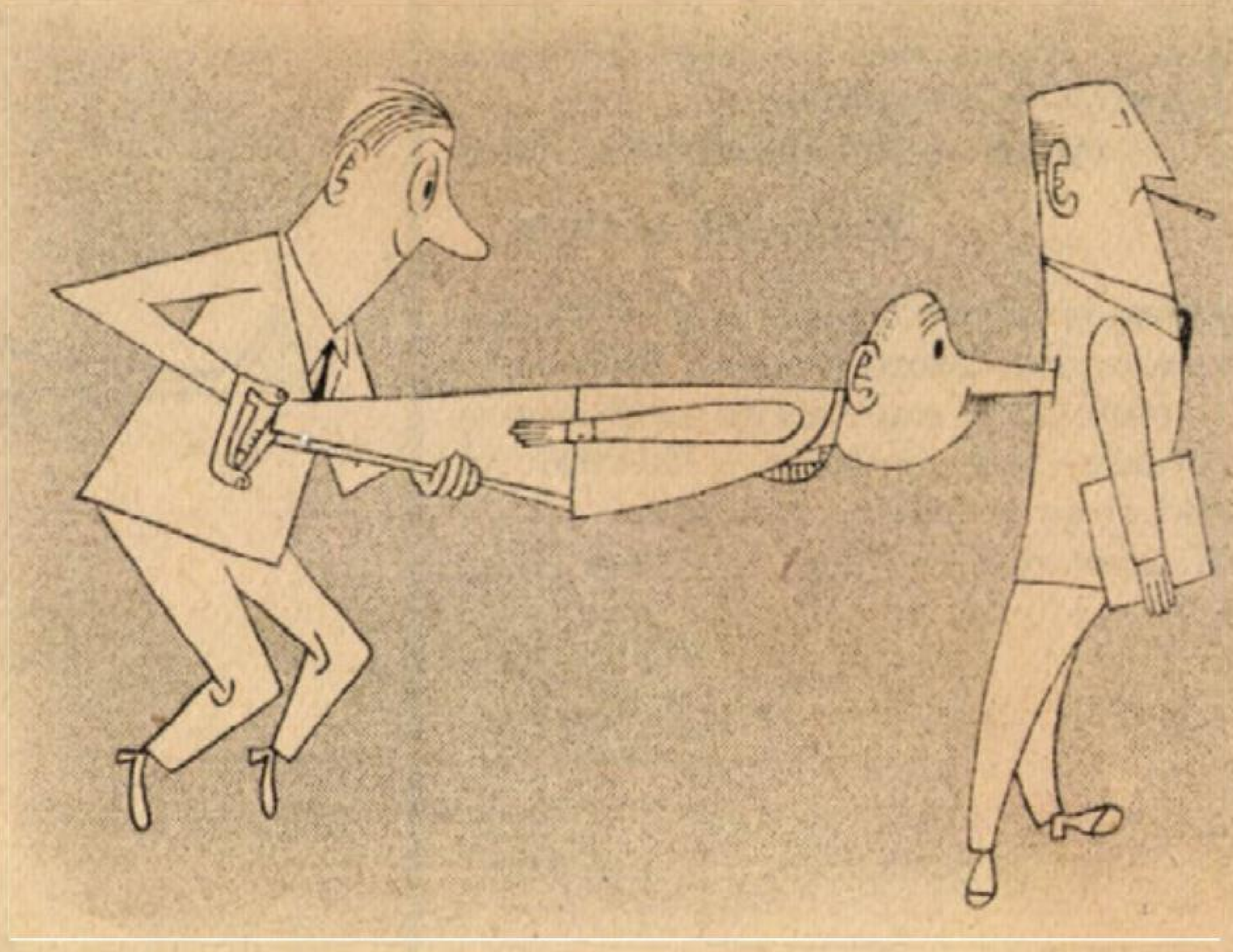
Schwott Lajos rajza

— Látod, Ödön, nekem csak egy szavamba került, és kikormozták a kályhát...

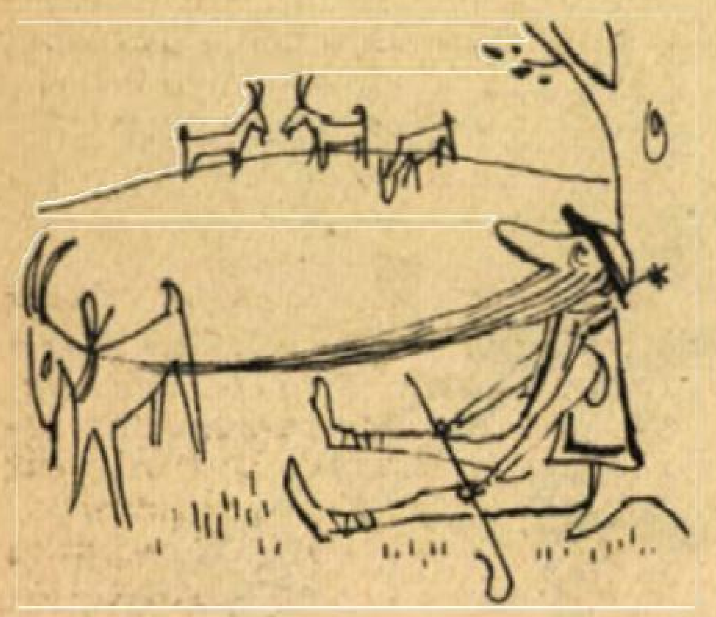
Közvetett fúrás

Kasso rajza

Ha mindenki fiatal lesz...

Kezd a dolog aggasztóvá válni. Öregedő embertársaim mind egyszerre meg akarnak fiatalodni, az egész földtekén. Azt mondják: az élet úgyis olyan vacak, legalább tartson jó sokáig. Mindenki a bulgár

kecskepásztorokat irigyli, akik 124 évig élnek a hegyek között, mert yoghurtot esznek és naponta megszámlálják a kecskebogyókat. Van, aki viaszt dug a fülébe és egész nap a csendrendeletet olvassa, mert úgy hallotta, hogy a zaj megrövidíti az életet. Az újságokban terjedelmes cikkek jelennek meg arról, hogy tulajdonképpen nincs is öregség, csak egy általános pech van, hogy az élete vége felé mindenki megbetegszik és meghal. Csak még ezt kell kiküszöbölni és mindenki fiatal marad és örökké fog élni. De persze, az idegekre nagyon kell vigyázni, mert minden betegség az idegektől származik, még az idegbaj is. Őrizkedni kell az erős benyomásoktól. Egy tudós, aki patkányokkal kísérletezett, azt tapasztalta, hogy azok a patkányok, amelyekbe ötpercenként villamosáramot vezetnek be, hamarabb öregszenek meg, mint a többiek. Ha valaki tehát ötpercenként villamosáramot akar a testünkbe bevezetni, ne hagyjuk és akkor sokáig fiatalok maradunk. Fontos ezenkívül az, hogy hormonjaink és agylebenyeink a legnagyobb rendben legyenek. Minden a hormonoktól függ. És az agylebenytől. Dohányzás helyett igyunk csipkebogyóteát és csókolózás helyett szedjünk ascorbinsavat. A méhpempő egyenesen megőrjíti a secretiós mirigyeket. Márpedig az nagyon fontos, hogy azok rendesen működjenek, mert minden a secretiós mirigyektől függ. Egy hatvanéves nő, akinek már kihullt minden szál haja, csak két hétig szedett pempőt és máris sűrű fekete körszakálla nőtt. De mindennél jobb a „vasolastin", a holland vasolastin, különösen, ha Svájcon keresztül küldik. Egy aggastyán, aki már négykézláb mászott, tizenkét vasolastin injekciótól kukorékolni kezdett és végighallgatott egy egész estét betöltő rádióhangjátékot.

Csodálatos perspektíva! A tudomány diadala! Még egy-két év és nem lesz öreg ember a világon.

Csak én. Ugyanis én holnaptól kezdve öregítési kúrát kezdek. A hajamat őszre festetem, délelőtt telefonál-

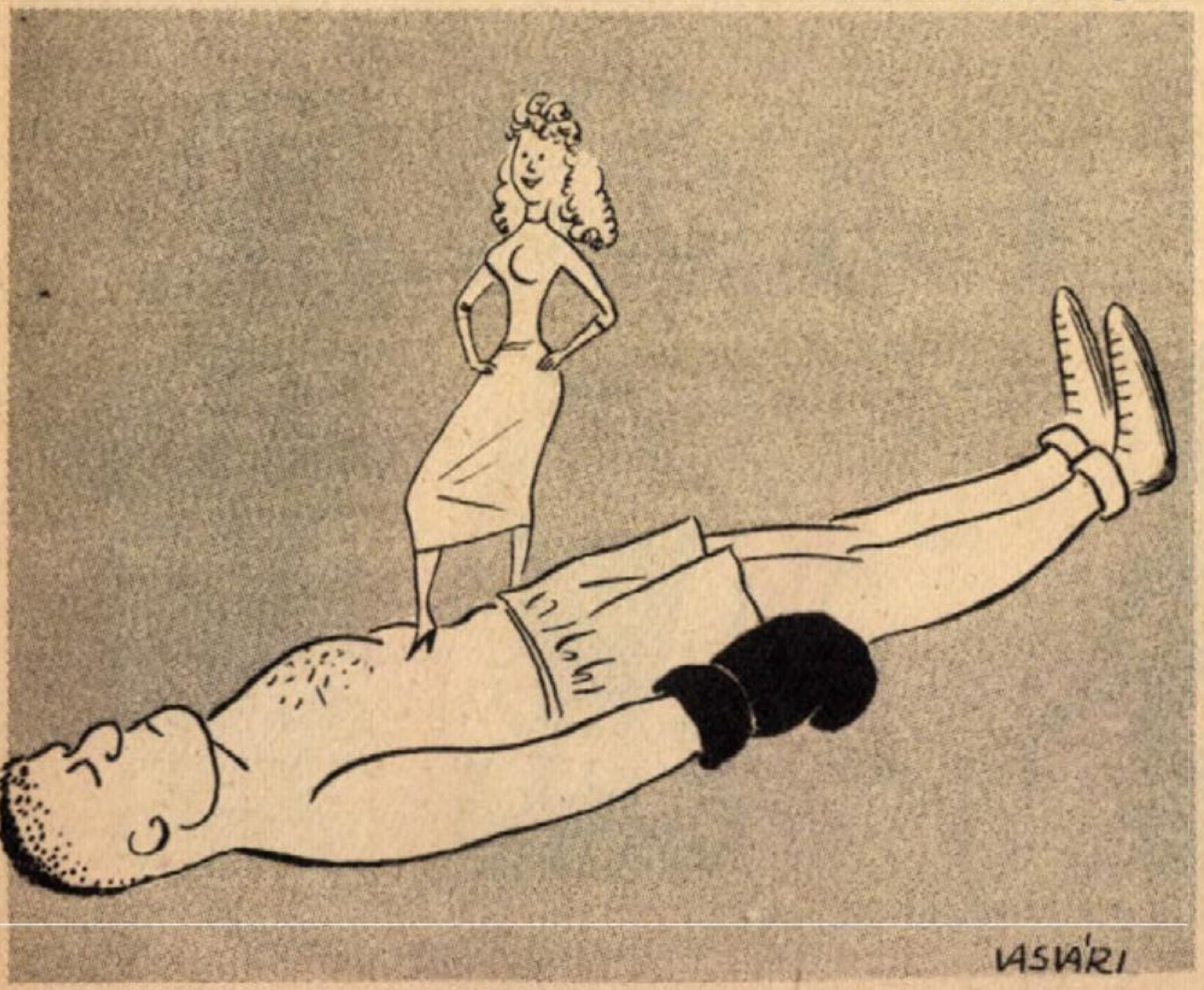

ni fogok és délután sorba állok az SZTK-nál. Néhány év múlva nem lesz fogam és tolószéken fogok járni. És akkor két milliárd csecsemő fog tisztelettel és gügyögve a lábaimhoz borulni, mert én leszek az egyetlen öreg ember az egész világon.

Gádor Béla

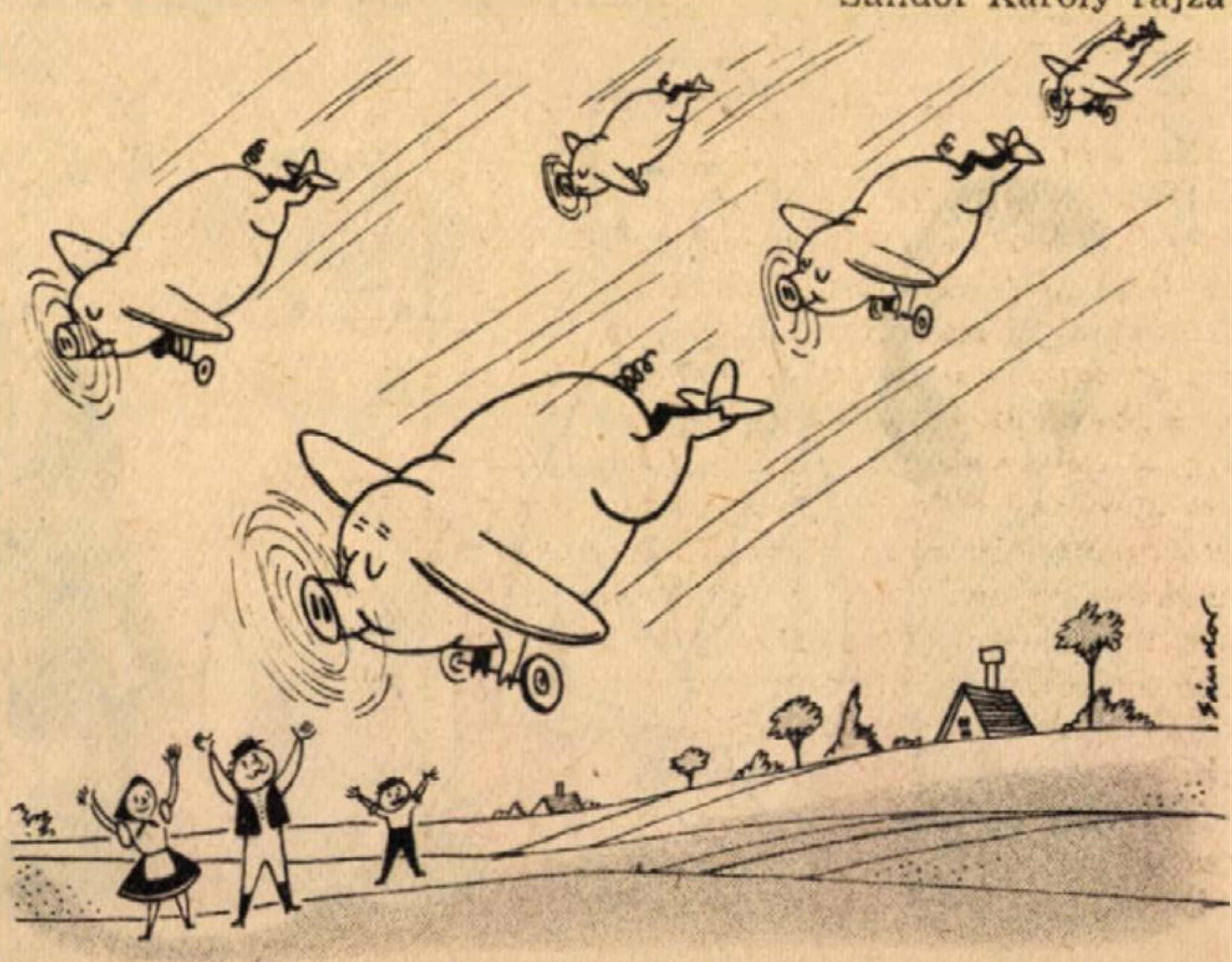
Knock out

Vasvári Anna rajza

Illusztrált újsághír

Sándor Károly rajza

„Légiúton tenyészsertések érkeztek..."

AZ INDEX-SZÁM avagy: tudományosan gazdálkodom

Soha nem volt erős oldalam a statisztika, annál nagyobb örömömre szolgált, hogy egy idő óta, úgy látom, megértettem egy és más közgazdasági törvényt, például az index- vagy mutató-számok világából, és azokat rögtön alkalmaztam magánháztartásomban is. Családom úgyis elégedetlenkedett költségvetésem rájuk vonatkozó tételeivel, nem tudományosan szólva azt mondták, hogy disznó módon bánok a pénzzel és keveset adok a háztartásra. Éppen ideje volt hát a tudományos alapokra való áttérésre. Elsején ezért költségvetési vitát hívtam egybe az ebédlőasztalhoz és ott megtettem referátumomat. Néhány pontját ismertetem az olvasók előtt, szíves okulásra.

Az elmúlt félesztendőben nagyarányú megtakarításokról számolhattam be. A tüzelő-fogyasztás például, az előző félévi fogyasztáshoz képest nem kevesebb, mint 95%-kal csökkent. Ezt az összeget háztartásunk fejlesztésére fordíthattuk. A sárgadinnye, szilva és szőlőfogyasztásunk például e negyedévben mintegy ötszázszorosa az elmúlt negyedévi fogyasztásnak. Kukoricafogyasztásunk több, mint kétszázszorosa a januári fogyasztásnak, paradicsomból és uborkából csak augusztus hónapban többet tettünk el, mint az egész első félév folyamán.

A könnyűipar és a kulturális élet területéről véve példát, megállapithattam, hogy jelentős megtakarítások mutatkoztak az előző év azonos időszakában felhasznált pelenka, pólya, tápszer és szopós-üveg fogyasztásban, melyeket gyermekünk ez évben már nem igényelt. Csárdáskirálynő szükségletünk életünk végéig fedezve van. Megtakarítás mutatható ki a ruházkodás területén, merthogy feleségem idén is a tavalyi ruháját hordja. A magam részéről a múlt évi cigarettaszükségletet 15—20 000 darabból 2—3 ezerre csökkentettem. (Áttértem a szivarra!)

Megtakarítások mutatkoznak ezenfelül az előző hónapokkal szemben a strandfogyasztás, fagylalt-fogyasztás és verejték-fogyasztás területein, s a megtakarított összeget nehézipari beruházásra fordíthattuk: átrakattunk egy cserépkályhát.

Mint e néhány hevenyészetten ismertetett adatból is világos, magángazdálkodásom biztató körülmények között evickél. Ha családom nőtagjai nem vezetnék a háztartást maradi gondolkodásmóddal s elavult módszerekkel, minden gyönyörűen mehetne.

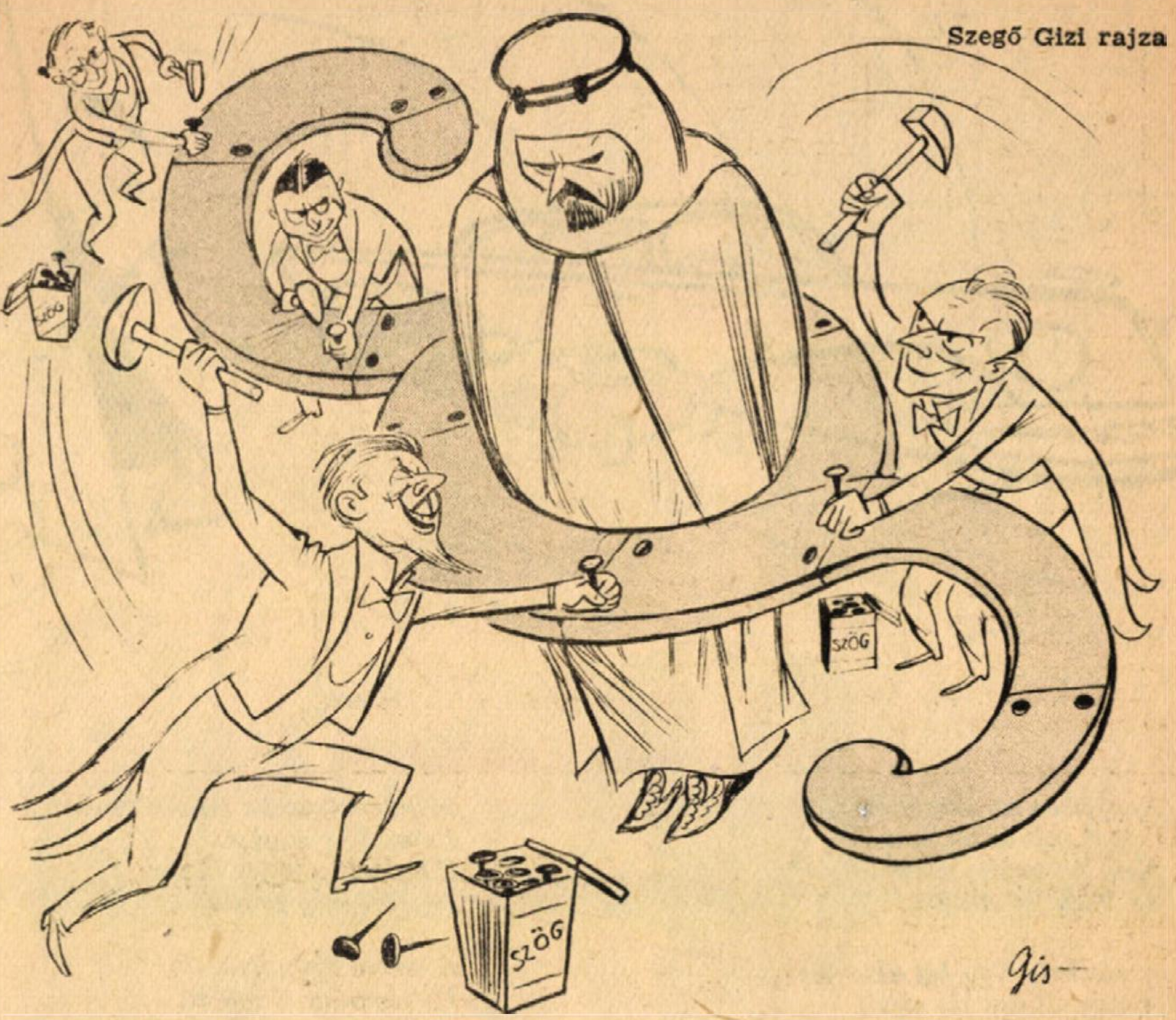
És legvégül: miután nemrég javítottam meg a villanyvasaló zsinórját, kipumpáltam a mosdó eldugult lefolyóját, a drótos befoltozott két lukas lábost, a húsdarálót megköszörültem és a partvist megszögeztem — nyilvánvaló, hogy e fejlettebb technikai körülmények mellett, annál is kevesebb háztartáspénzre lesz szükség, mint amennyit eddig adtam haza.

Nem volt egyéb hátra: normát rendeztem, és a fennmaradt összeggel elmentem a kocsmába, hogy eligyam a jelenemet.

Somogyi Pál

Az algériai kerettörvény

Szegő Gizi rajza

Mihály bácsi üdül

Mihály bácsi, a sokszor kitüntetett somogyi tehenész, kedves feleségével érkezett az üdülőnkbe. Szívélyes, jókedvű öregember volt, mindenkivel nyájasan beszélgetett. Szép balkonos kétágyas szobát utaltunk ki neki a második emeleten. Az első két napon jól beleilleszkedett a társaságba, részt vett minden kiránduláson, minden mulatságon.

Harmadnap reggel hat órakor Mihály bácsi felesége, akit Erzsók néni néven tiszteltünk, rémülten panaszkodott az éjszakai portásnak: Mihály bácsi eltűnt. Öt órakor felöltözött, kisomfordált a szobából és azóta nyoma veszett. Reggel kilenc óráig kerestük mindenütt az üdülőben, a parkban és a környéken. A vendégek mentőosztagokba tömörülve önként jelentkeztek Mihály bácsi felkutatására. Végre kilenc óra után, amikor az ebédlőben a második reggelit tálalták, az egyik „járőr" megtalálta Mihály bácsit — az üdülő tehenészetében, azaz istállójában. Ott szorgoskodott öt óra óta, oktatta a fiatal tehenészeket a marhagondozás fortélyaira.

— Mihály bácsi, mit ijesztgeti az embert? — mordultunk rá. — Mit keres maga hajnalban az istállóban, hiszen üdülni jött ide, nem pedig dolgozni!

Az öreg kivette a pipát a szájából és méltóságteljesen válaszolta:

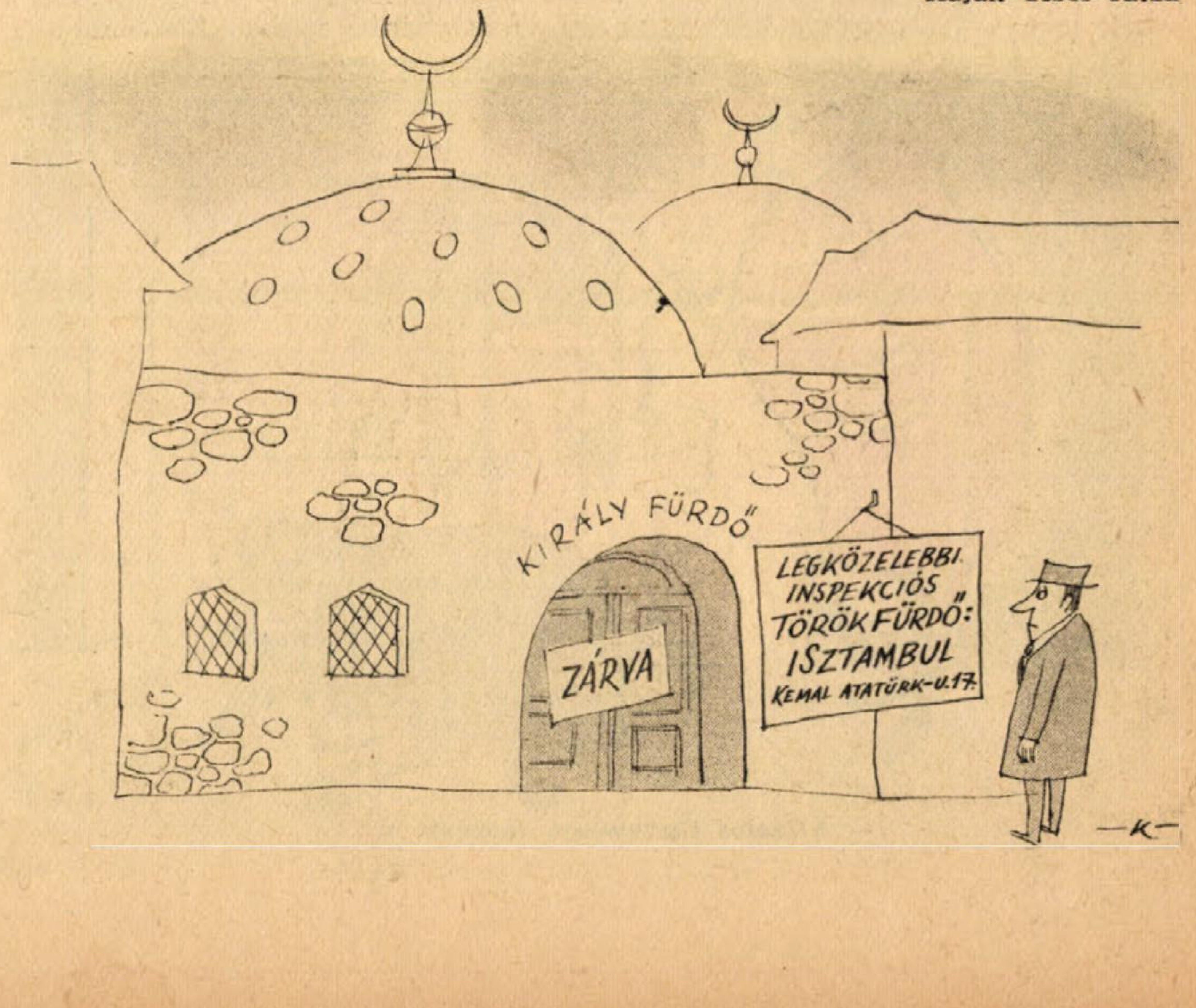
— Munka után édes a nyugalom. Gondoltam, dolgozom egy keveset, akkor pár napig megint nyugalmam lesz...

P. S.

a gallyai üdülő gondnoka

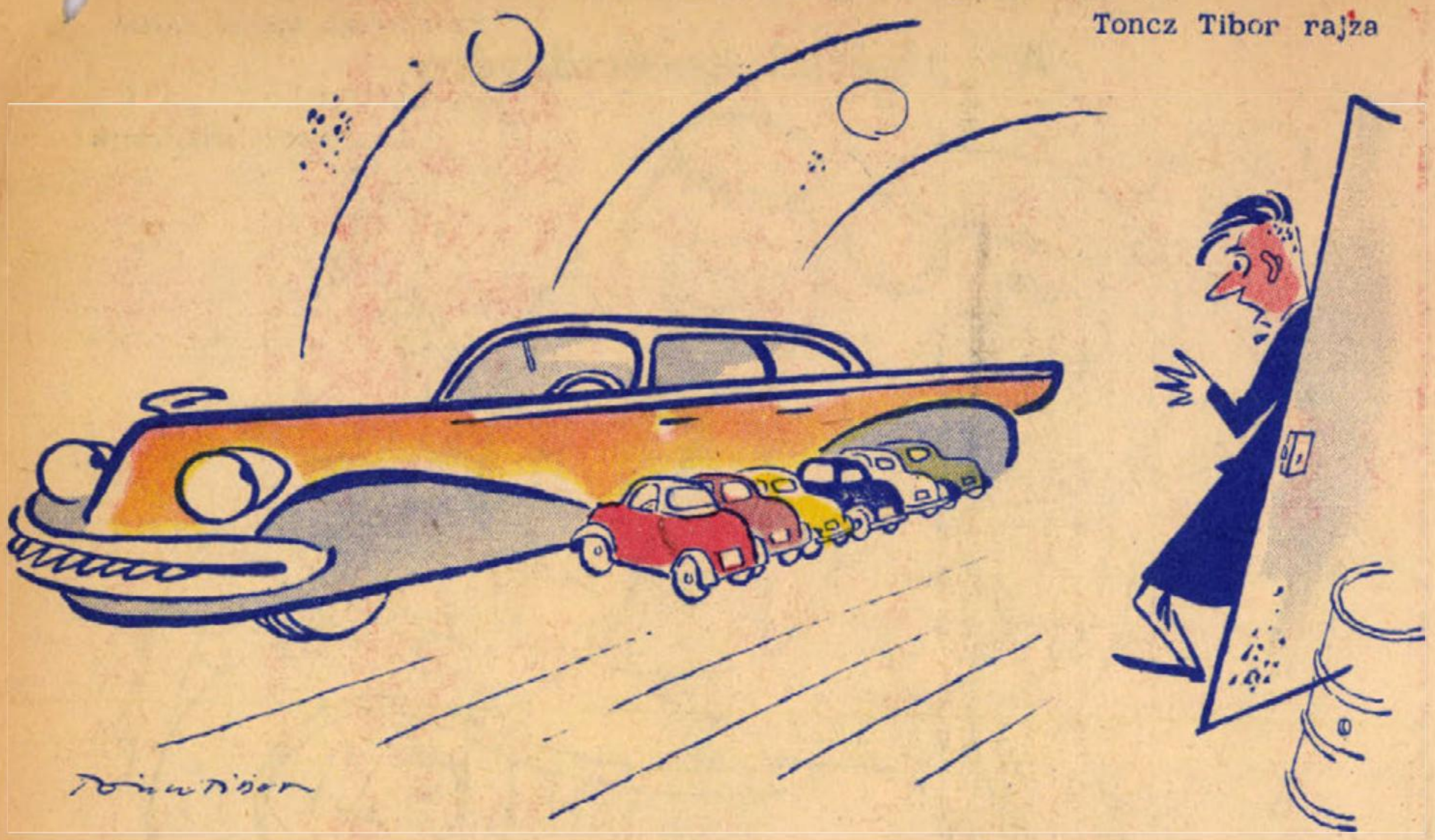
Meglepő tábla

Kaján Tibor rajza

ÖRVENDETES CSALÁDI ESEMÉNY

Toncz Tibor rajza

Mi lesz veled, aktatáska?

Kezdetben az aktatáska
Lapos volt és takaros.
Nem használta semmi másra
Se Vica, se Alajos.

Aztán? — Egy-két akta mellett
Kidagadt egy kis cipó.
A cipóhoz hús is kellett...
(Hivatalban enni jó!)

Ha vidéki küldetésnek
Köszöntött be a szaka,
A táskában helyet kértek
Kefe, szappan, pizsama...

Aztán? — Jőve irodából,
Lát az ember ezt meg azt;
Meg nem veszi soha máskor,
Mit ilyenkor elszalaszt.

S a táskába belementek:
Hipó, hagyma, krumpli, mák...
Szegény táska fülig telt meg,
Formátlan lett, mint a zsák.

Minden csücske kinyílt rendre,
Tekintélye odalett.
Patyolatba vittek benne
Ingeket meg egyebet...

A belátó táskagyárak
Új formára tértek át,
A nagyságra rádupláztak,
Ha csak ez kell, íme hát!

És ma már van aktatáska,
Amely szinte földet ér.
Krumpliból egy negyedmázsa,
Vagy egy nagy hád — belefér!

Biztonsági szíjak, zárak
Súlyát még csak emelik.
Aki viszi, belefárad,
S nem is szuszog. — vagy alig...

Táska, táska, aktatáska!
Súlyos vagy, mint a bilincs.
Használunk már minden másra,
Benned csupán — akta nincs!

K. Tóth Lenke

Tekintélytisztelet

Réber László rajza

— Alázatos tiszteletem, igazgató úr!

VÁLTOZNAK A KÖZMONDÁSOK

Történelmi anekdoták

Az elmúlt éjszaka Napóleon látogatott meg. Hogy álmomban-e, vagy valóságban, az a történet szempontjából egyáltalán nem fontos. Őfelsége magából kikelve lobogtatott egy újságot, s a felindulástól nem tudott szóhoz jutni. Módfelett mérges volt, talán még mérgesebb, mint amikor Talleyrand-t a sárga földig leszidta a világtörténelem színe előtt. Az orrom elé tartotta az újságot és úgy dörögte hibás, de indulatos franciasággal:

— Látja ezt? Tiszta hazugság! Egy szó sem igaz belőle!

Engedelmesen megnéztem a kifogásolt közleményt. A „Történelmi anekdoták" rovatban róla szólt egy kis történet, a végén maga a császár mondott valami jelektéktelenül tréfásat...

— Soha életemben ilyesmit nem mondtam! — kiáltott haragosan és a földhöz csapta háromszögletű kalapját. Nem lévén Metternich, udvariasan fölvettem a földről a kalapot, majd igyekeztem megnyugtatni a csaták haragvó villámát:

— Ne izgassa magát fölöslegesen, felség. Ezt a kis történetet egy öreg újságíró írta, akinek szüksége van pénzre. Istenem, kitalált önről egy kis történetet, ismert régi viccet adott tiszteletteljesen az ön szájába. A nagy emberek sorsa ez. A hálás és tisztelő utókor olyan mondásokat ad a szájukba, amelyek valójában sohasem hangzottak el. A megbecsülés és az anyagi érdekeltség tesz itt csodát.

Napóleon gúnyosan elkacagta magát, s ekkor láttam, hogy az előbbi felháborodás csak afféle megjátszott jelenet volt, ami bizony gyakran előfordult a félisten életében. Majd nyugodt hangon megszólalt:

— Örülök, hogy egy véleményen vagyunk. Tudniillik kéziratot hoztam, történelmi anekdotákat híres emberekről. Anyagilag én is rosszul állok, Sir Hudson Lowe megint leszállította az ellátmányt. Szükségem van pénzre. Az anekdoták hitelesek, magam találtam ki valamennyit.

Ezzel egy nyaláb kéziratot nyújtott át. Mélyen meghajoltam, s mire újra felnéztem, őfelsége már nem volt ott. Reménykedtem abban, hogy a kézirat is eltűnt, de ilyen csodák manapság nincsenek.

Gondosan átvizsgáltam a császár írásait, s bizton remélem, hogy az alábbi mulatságos történetek tovább gazdagítják a történelmi anekdoták szórakoztató műfaját.

DZSINGISZ KÁN, a neves mongol államférfiú és filológus éppen befejezte Szamarkand felperzselését, amikor estélyt adott külföldi vendégei tiszteletére. Az estélyen részt vett Madame Recamier is. A kán hevesen udvarolt a szép francia asszonynak, az azonban szokott szókimondásával alaposan lehűtötte a mongol közéleti férfit:

— Lehet, hogy ön, kán úr, nagy hódító, de engem egyáltalán nem hódított meg.

Mire Dzsingisz kán finom mosollyal csak ennyit mondott:

— Asszonyom, az ön szellemessége előtt leteszem a fegyvert.

JULIUS CAESAR római történetíró és egyiptológus kisázsiai ásatásai során értékes papirusztekercseket talált. Amikor az örvendetes hírt meg akarta táviratozni a szenátusnak, megdöbbenve látta, hogy alig van néhány sestertiusa. Így hát csak egészen rövid, háromszavas táviratot tudott küldeni: „Jöttem, láttam, összeszedtem." Sajnos, valamelyik kisasszony hanyagsága következtében a harmadik szót „győztem"-re ferdítették, mire a megrémült szenátus diadalmenetet rendelt el Caesar tiszteletére. Caesar először meglepődött, majd elégedetten így szólt:

— Mondottam, ember, küzdj és bízva bízzál!

ISAAC NEWTON angol matematikus és almakertész egy délután elgondolkozva sétált kertjében. Történt, hogy az egyik fáról egy alma éppen a fejére esett. Newton mérgében így kiáltott fel:

— Hogy a nehézség vigye el!

Éppen arra járt Jonathan Swift, a neves ír utazó, és gúnyosan jegyezte meg:

— Hja, uram, miért nem termeszt olyan almákat, amelyek fölfelé esnek.

*

Szívesen tesszük közzé a fenti kitalált történelmi anekdotákat. Ha mégis megtörténtek volna, minden felelősséget a Napóleon-ház fejére hárítunk.

Feleki László

NAGY ESKÜVŐ

Szür-Szabó József rajza

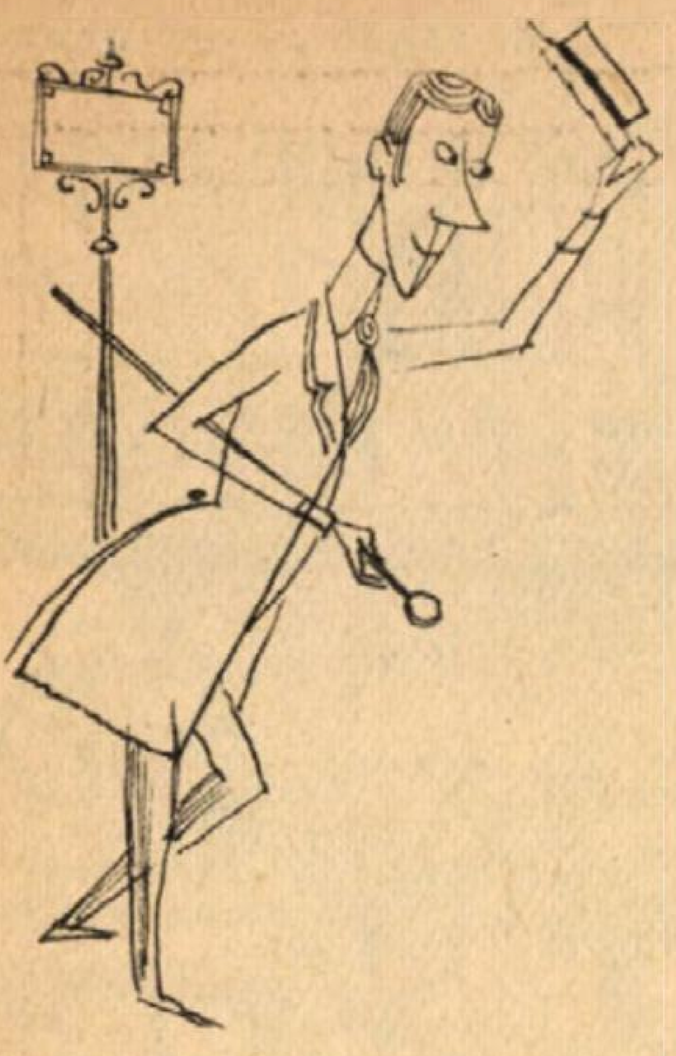

— Géza bácsi, nem tud egy lakást?

Társbérlet

Hegedűs István rajza

Rákosi Viktor (Sipulusz):

LÓVASÚTON

A százháztól évek óta mindennap lóvasútazom egy szomorú úriemberrel, aki télen át egy vastag nádpálcával, nyáron pedig egy vékony kis szőke lánnyal szokott járni.

E télen tizenkétszer kért tőlem tüzet, én tőle hatszor. Innen ered bizalmas ismeretségünk; de a nevét nem tudom; ő se az enyémet; foglalkozásunk is kölcsönösen titok egymás előtt.

Ő mindennap köszön nekem, én mindennap elfogadom. Ő kalapot emel, én csak megbillentem, mert kopasz vagyok; néha szóval is köszön, én csak mormogással. Így lassanként olyan viszony fejlődött ki köztünk, mint egy miniszteri titkár s egy díjnok közt. Természetesen ő volt a díjnok.

A szorgalmas lóvasutazók ebből a szemmel látható viszonyból kiindulva, engem lassanként nagy úrnak kezdettek tartani. A konduktorok egyszerre csak nagyságos úrnak szólították s kinyitották előttem az ajtót. Síkos időben föl- és lesegítettek. Még a kocsis is hátraügyelt, hogy őnagysága fölszáll-e már? De még a lovak is mintha vidámabban rázták volna csengettyűjüket, ha engem vittek.

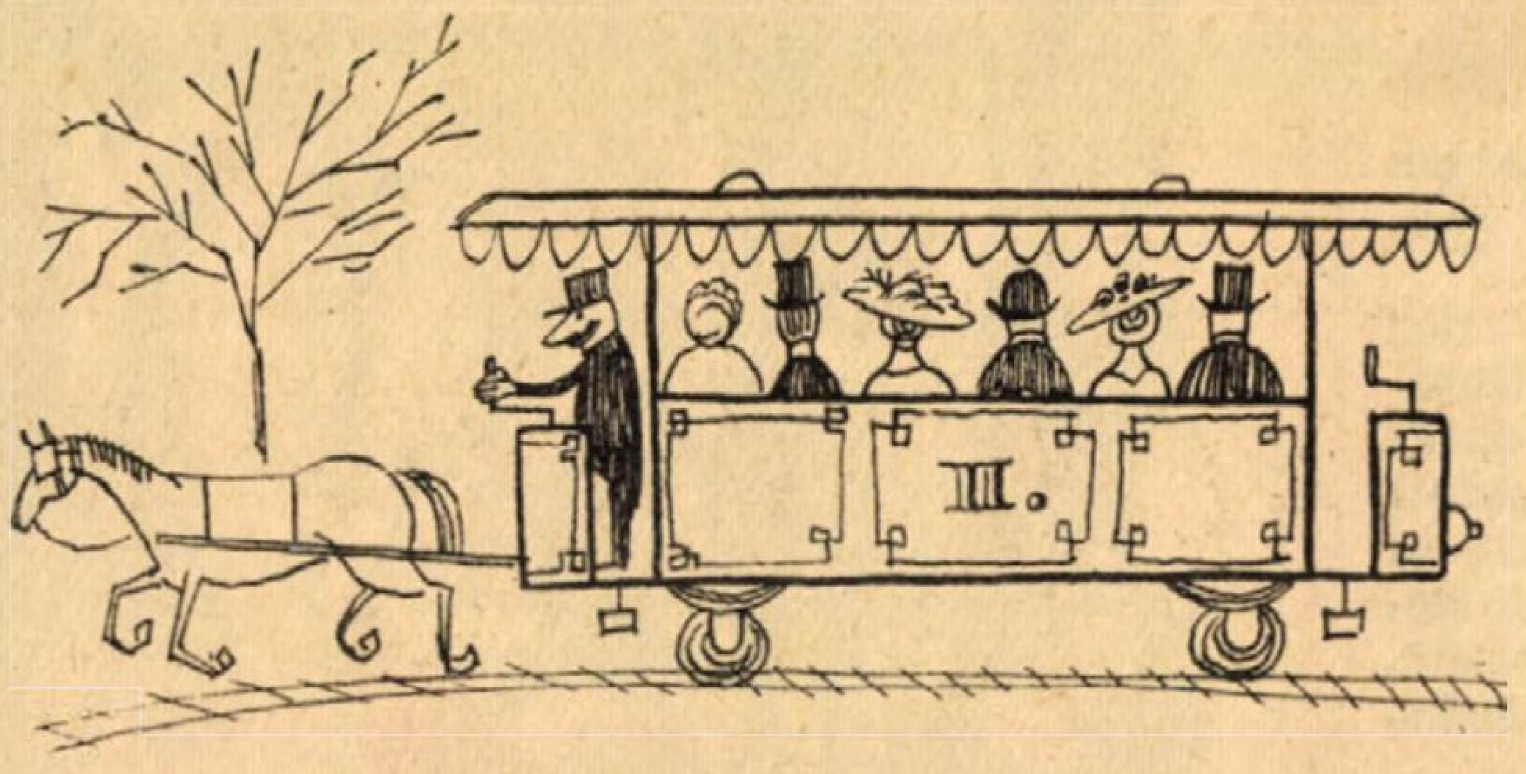
Nekem ebből az emelkedésből határozott károm volt. Ha egy hatost adtam a konduktornak, ő mindig meglátta azt a kegyes kézmozdulatot, mellyel a viszszajáró négy krajcárt neki hagytam. Ezáltal meglehetős hírnevem támadt a szakaszvonalon.

Egyszerre csak megint köszönt egy idegen úr, az állandó ismeretlenen kívül. Egy hétre rá már naponta négyen köszöntek. Két hétre rá a tucatot teljessé tette egy prémgalléros úr, kinek ezüstgombos sétapálcája volt.

Megfigyeltem a dolgokat. Ezek az emberek egymásnak is mind köszöntek, anélkül, hogy ismerték volna egymást.

Ekkor megijedtem. Azt vettem észre, hogy egy titkos szövetkezetnek a feje vagyok. A szövetkezet székhelye: Budapest, helyisége különböző lóvasúti kocsik a százház és a Nemzeti Színház között.

Mikor a tél elmúlt, első számú ismeretlenem levetette a nádbotot és felöltötte a kislányt. A kicsike kezet csókolt, én megcirógattam s kezébe nyomtam egy darab árpacukrot, melyet a január 14-i veterán bál óta hordok a zsebemben, anélkül, hogy sikerült volna túladnom rajta. Ismeretleneim mosolyogtak, én is, csak a kislány nem: a veterán árpacukor lehangolta őt.

Többen tüzet kértek tőlem. Ekkor kezdtem röstellni, hogy csak ötös kubát szívok. Áttértem a regalitászra. Ezenkívül világossárga tavaszi felöltőt és galambszín kesztyűt vettem. Mint a szövetkezet elnökének, ki kellett tennem magamért.

Hírnevem óriásig terjedt. Alig mertek az emberek mellém ülni. Ha nem volt már hely, azonnal fölállt valaki, hogy leülhessek. Az aranysapkás ellenőrök az én jegyemet el se merték szakítani. Lisztes pékinast, kormos lakatost föl se eresztettek az én kocsimra. Hátha hozzám dörgölőznék.

Valóságos Boulanger-ja voltam a szakaszvonalnak. Gyakran tűnődve álltam a tükör előtt, hogy mi okozhatta ezt a varázst. S nem tudtam rájönni. Egyetlenegy embernek, az első számú ismeretlennek, szerény alázatossága? Ez lehetetlen. Hát így készülnének a nagy emberek?

Otthon, négy fal közt, ismeretlenektől és lóvasutaktól távol, bevallottam, hogy csak olyan ostoba vagyok, mint azelőtt.

Mikor már elég exponált ember voltam, egy napon a lóvasúton ellopták az órámat. Harmadnapra rá elcsenték a kesztyűmet. Természetes, mindenkinek a szeme rám volt irányozva. A tolvajoké is. Nagy elhatározás fogamzott meg bennem: ideje lesz lejáratnom magamat. Vesszen oda a tekintélyem, csak maradjanak meg ingóságaim.

Azon kezdtem, hogy mikor szokott egy hatosomat a jegyért átadtam a konduktornak, így szóltam:

— Kérek vissza négy krajcárt.

— Tessék! — mondá mérgesen s megvetőleg odacsördítette a rezet. Ez az ember már lenézett.

A sárga felöltőt otthon hagytam, a kesztyűt is. Pedig oly gyönyörű galambszínű volt, hogy ha csak ránézett valaki, hát turbékolni kezdett.

(Itt meg kell jegyeznem, hogy a hozzávaló mellényem sültgalambszínű volt; olyan sikerült sültgalambszínű, hogy mindenki eltátotta a száját, aki ránézett. Ezt is levetettem.)

Azután rátértem a kétkrajcáros szivarra, s oly pokoli füstöt terjesztettem a kocsiban, hogy alattvalóim megátkozták még azt a gazembert is, aki a dohányt Amerikából hozta.

De tekintélyem nem csökkent elég rohamosan. Még köszöntek nekem is, egymásnak is. Én igen alázatosan fogadtam a köszönéseket, s percekig lengettem a levegőben a kalapomat.

Pár hét leforgása alatt már ketten voltak, akik tőlem várták a köszönést. De a többség még mindig engem tartott főnökének. Erősebb eszközökhöz kellett nyúlnom.

A konduktorral hangosan politizálván, azt sejtettem hogy helyeslem a kormány politikáját. Akadémiai kiadványokat cipeltem feltűnően a hónom alatt. Szántszándékosan elveszítettem egy lejárt zálogcédulát s a zsebkendőmmel kirántottam egy csomó régi reskontót.

Ekkor már fölment azoknak a száma, akiknek én köszöntem először. De ezeknek aztán rettenetesen köszöntgettem. S örömmel láttam, hogy körülbelül detronizálva vagyok.

Legszívósabban ragaszkodott hozzám első ismeretlenem. Egy napon végre őt is megtörtem. Nem is én, hanem a többiek. Ugyanis egyszer csak észrevette, hogy bukásom ideje alatt ő lett nagy emberré, ő lett a bandafőnök. Míg én lefelé mentem, ő fölfelé ment.

Ekkor én már annyira estem, hogy céltalanul kószáló pékinasokat közköltségen fölvettek a kocsira s mellém tuszkolták, hogy belisztezzenek.

A konduktorok meg se álltak a kocsival, ha a megállóhelyen csak én várakoztam. A kocsis se nézett hátra, senki se csinált helyet, senki se reflektált rám. Megint utazhattam hat krajcárért és szívhattam régi ötös kubáimat.

Első ismeretlenem pedig bent trónolt; senki se mert melléje ülni; a konduktor nagyságos úrnak szólította, s egy napon megjelent sárga kabátban és galambszín kesztyűben. Mindnyájan köszöntünk neki és egymásnak. S köszönünk folyton.

Azóta nem csodálom, hogy annyi nagy ember van a világon, akiről senki se tudná megmondani, hogy miért nagy ember?

TABLÓ

Réber László rajza

A ZENÉLŐ LAVOR

Néhány héttel ezelőtt történt. Sétálni voltam és a Sípláda utcában megpillantottam egy kis üzletet. A kirakatban nem volt más, csak egy lavor. Mellette egy tábla:

„Nálunk már kapható a zenélő lavor!"

Felujjongtam:

— Végre! Végre megtaláltam!

Eddig csak az újságokban olvastam róla, hogy nemsokára, néhány nap múlva kapható lesz, különböző színekben és nagyságban. De hiába kutattam utána, nem találtam egyet sem, pedig végigjártam az összes üzleteket.

Benyitottam az ajtón.

— Halló! — kiáltottam. — Halló! Van itt valaki?

Kiáltozásomra előcsoszogott egy hajlott hátú aggastyán és sipítozó hangon megkérdezte, mit parancsolok.

— Láttam a kirakatban egy zenélő lavort. Van még belőle?

A ráncos képű, fogatlan öregúr hátrament a raktárba és visszajött egy zenélő lavorral. Aztán egy pohárkából néhány csöpp vizet öntött belé, mire a lavor muzsikálni kezdett.

— Beethoven! — nyöszörögte ájtatosan az aggastyán.

Megbűvölten hallgattuk a zenét és egy szót sem szóltunk.

— Néhány napja kaptuk meg — mondta az öreg köhécselve. — Jelenleg csak nálunk kapható! De nem akarja megtekinteni az újdonságainkat?

— Más is jött? — kíváncsiskodtam.

S akkor az aggastyán egymás után hozta ki a raktárból a szebbnél szebb, csodálatosnál csodálatosabb dolgokat. Az újságok annyit írtak a lámpaernyővé átalakítható propellerről, többször is jelezték, hogy jön, jön és nemsokára kapható lesz, de soha egyetlenegy darabot sem tudtam fellelni. Most itt feküdt

a szemem előtt és kapható volt. Továbbá megtaláltam itt az automatikus rececét és az ugráló tintafagyasztót. Ezekről is csak olvasni lehetett, de kapni nem. A technika mindig érdekelt, érthető tehát, hogy könnyes szemmel nézegettem a magyar ipar e várva várt termékeit.

— Na? — recsegte az öregúr. — Mit szól hozzá? Nálunk minden kapható, amiről az újságok írnak. — Megnéztem, hogyan működik a díványba épített tűzifecskendő, a tűzifecskendőbe épített dívány, a robot cipősarok-reszelő és ettem az örök-bablevesből.

Legszívesebben mindent felvásároltam volna, de eszembe jutott a feleségem és csak a zenélő lavort kértem. Már előre elképzeltem magamnak, milyen arcot vágnak majd tiszteletre méltó barátaim, ha meglátják nálam ezt az elmés szerkezetet. Aztán egy könnyed mozdulattal belenyúltam a zsebembe, hogy előszedjem a pénzemet, de pénz helyett három üveggolyót találtam.

— Olyan ismerős nekem a bácsika — mondtam remegő hangon és közben tovább keresgéltem, de csak egy döglött lepke akadt a kezembe.

— Jól ismertem a nagyapját — zihálta az öreg. — Sokszor járt benn nálam. A temetésén is ott voltam. Ha jól emlékszem, a gyomrával betegeskedett... Szerintem nincs igazuk azoknak, akik azt mondják, hogy tehetségtelen humorista volt...

S akkor észrevettem, hogy rövid nadrágban vagyok. Izgatottan tapogattam magam. Legnagyobb rémületemre nem találtam a bajuszomat, a szemüvegemet, az elálló fülemet. Szerencsére volt az üzletben egy félvak tükör. Odarohantam és megnéztem magam. Egy fiatal fiú nézett vissza rám. Hasonlítottam saját magamra, de mégsem voltam én.

— Mi az, valami baj van, fiatalúr? — kérdezte az aggastyán.

Abban a pillanatban döbbentem rá, hogy én a fiamnak a fia vagyok.

— Majd holnap bejövök — dadogtam reszketve. — Most nincs nálam elég pénz... Majd holnap...

— Rendben van! — motyogta a boltos, kicsit csalódottan. — Félreteszek magának egy príma zenélő lavort...

— Kezcsóóókolom! — kiáltottam és szaladtam kifelé, amilyen gyorsan csak tudtam.

Az utcán, a hűvös esti levegőtől magamhoz tértem és boldogan állapítottam meg, hogy ismét én vagyok én. Mire hazaértem, már nevetni is tudtam e furcsa kalandon.

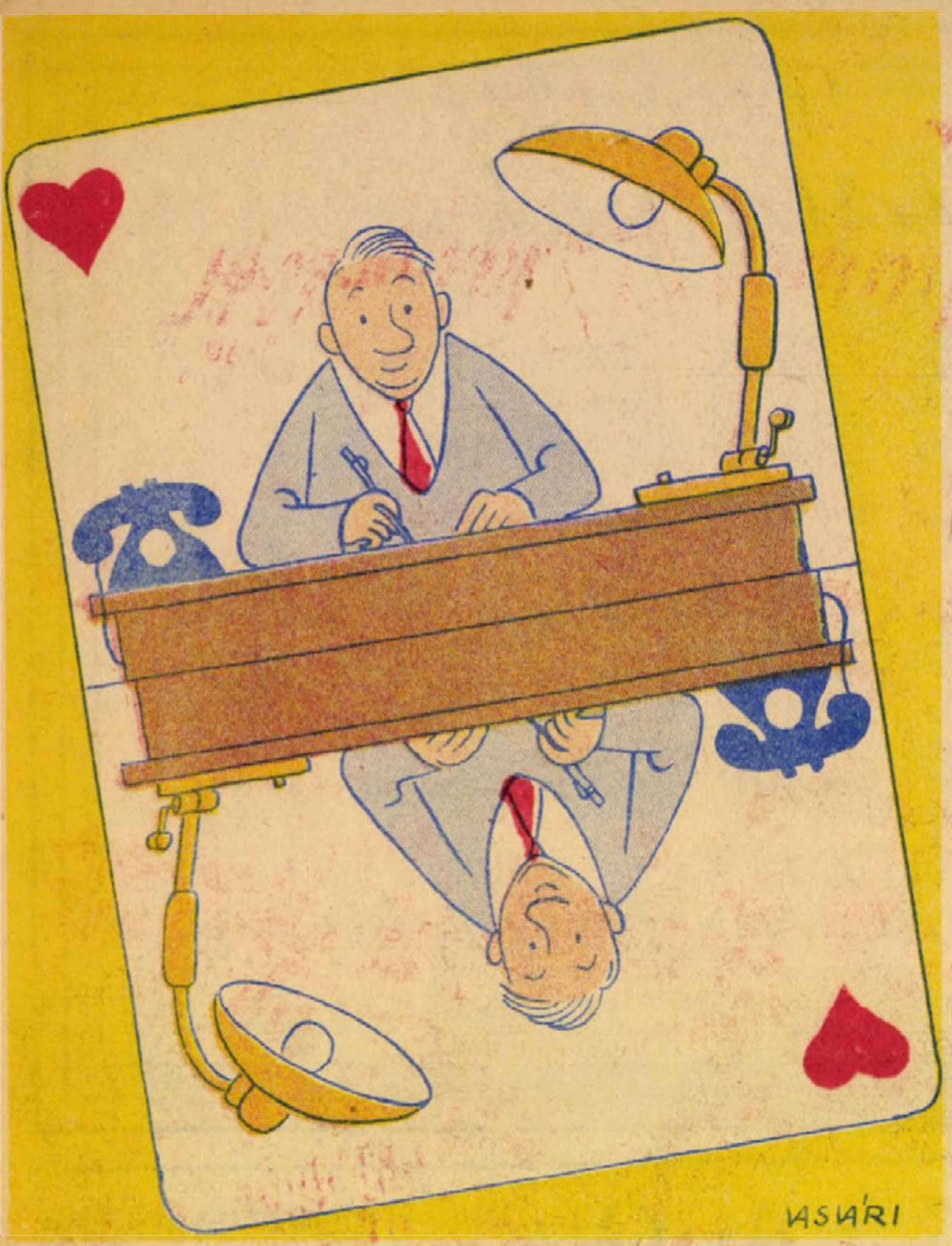
Azóta állandóan keresem a Sípláda utcát és azt a boltot, ahol zenélő lavort és minden mást lehet kapni, amiről az újságok írnak — de nem találom. Barátaim esküsznek rá, hogy ilyen nevű utca nincs is Pesten.

És olyan furcsán néznek rám...

Mikes György

KŐR-KIRÁLY

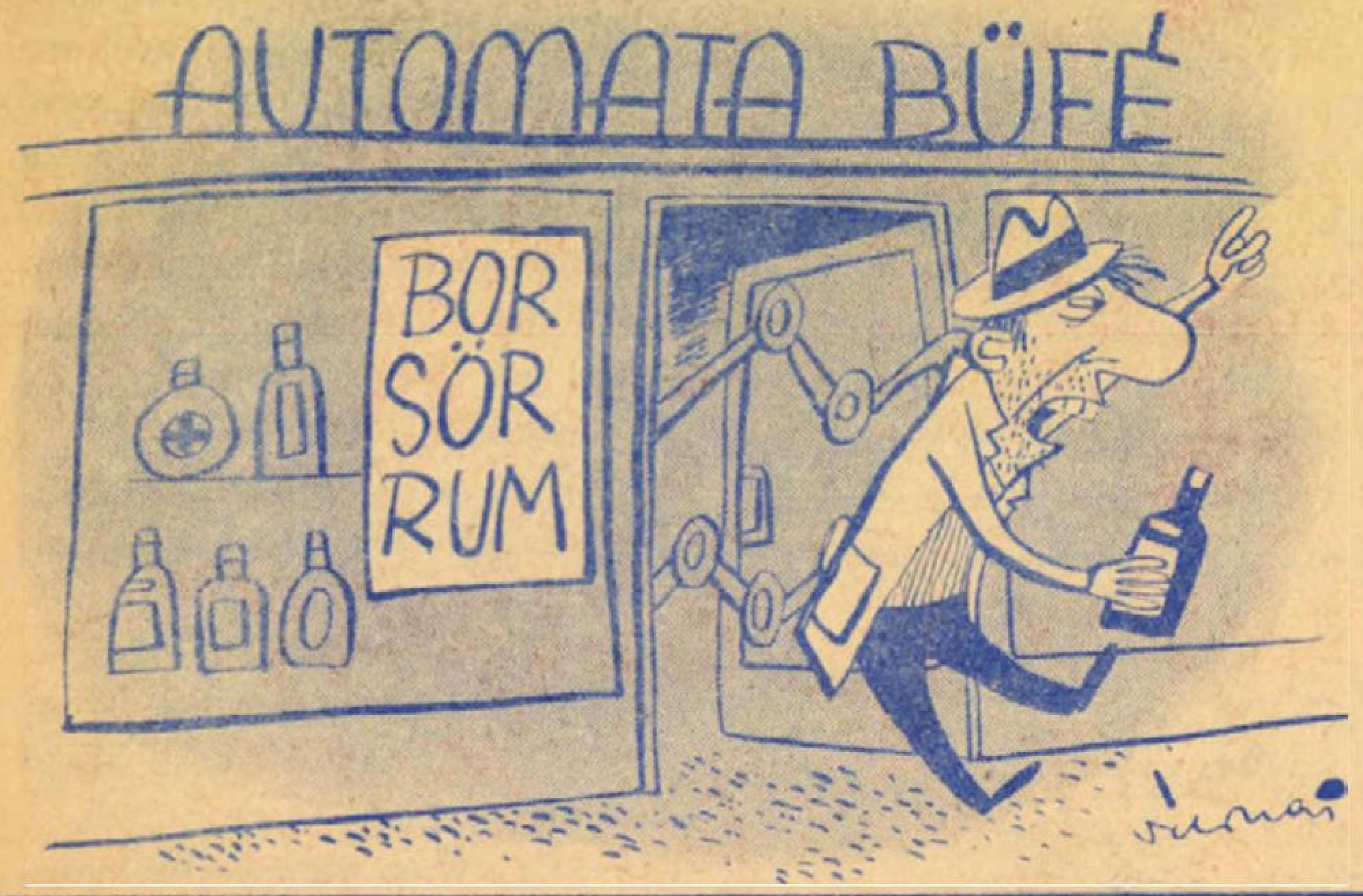
Vasvári Anna rajza

— Áthozom a szép Kovácsnét a könyvelésből ide titkárnőnek...

A tökéletes automata

Várnai György rajza

Az ellenőrökről már annyi rosszat összeírtak, hogy gondolom ez a történet sem fog nekik ártani.

Ellenőrünk kiválasztott egy verőfényes őszi napot, gépkocsiba ült és meglátogatta az egyik sligovicagyárat. Ott az ellenőröket megillető tisztelettel fogadták, megmutattak mindent, amit egy ellenőrnek látni kívánatos, sorra kóstolgatták vele a gyár termékeit, majd pompásan megvendégelték. Falatozás közben az igazgató megkérdezte:

— Melyik ital ízlett legjobban az ellenőr kartársnak?

Az ellenőr egy kicsit gondolkozott, a különböző aromák szemernyit már összekeveredtek benne, majd megfontoltan így szólt:

— Azt hiszem, a sligovica.

És csettintett hozzá a nyelvével, mintegy lepecsételvén a hivatalos nyilatkozatot.

Így aztán senki se lepődjék meg, hogy a búcsúzásnál az igazgató átnyújtott az ellenőrnek egy háromliteres demizsont a következő udvarias szavak kíséretében:

— A mai kirándulás emlékére. Ez az a sligovica, amely annyira ízlett a kartársnak!

A kartárs felhördült.

— Csak nem képzeli igazgató kartárs, hogy ajándékot fogadok el az ellenőrzésem alá tartozó vállalattól.

És rosszallóan nézett az igazgatóra. De csak az egyik szemével, a másikkal a demizsont és az abban pompázó kristálytiszta varázs-italt bűvölte. Az igazgató valami bocsánatfélét akart hebegni, de az ellenőr most már szelídebb hangon folytatta:

— Arról lehet szó, hogy megveszem a demizson sligovicát.

— Pénzért! — tette hozzá nyomatékosan, mintha nálunk más fizetési eszköz is divatos volna.

Egyszerre felvidult az igazgató.

— Én is úgy gondoltam — csicseregte —, természetesen, egy szimbolikus összegért, mondjuk öt forintért...

— Az már más — szólt az ellenőr.

Nem olyan ember volt, aki alkudozott, habozás nélkül kotorászni kezdett a zsebében és kihalászott egy tízest:

— Nincs apróm. Kérek vissza öt forintot.

— Azonnal adom — felelte az igazgató —, én sem fogadok el ellenőrtől ajándékot, — és szintén kotorászni kezdett a zsebében. Hosszas keresgélés után kinyögte:

— Sajnos, nem tudok visszaadni.

Az ellenőr lezseren felelte:

— Annyi baj legyen! Adjon még egy demizson sligovicát.

(Stella)

Kezdődik a szüret

Szegő Gizi rajza

— Könyörgöm, Diogénes úr, adja nekem a hordót!... Kap érte egy összkomfortos, egyszobahallos lakást...

Ludas Matyi színpada

Nevelés a fontos

(Előzmények: Dr. X. Y. meg én ezer éve nem láttuk egymást, s most véletlenül összetalálkozunk a Körúton.)

DR. X. Y. *(fényképet nyom az orrom alá).*

ÉN *(lelkesen):* Hű ha! Ez már valami! Kiköpött az édesapja!!

DR. X. Y. *(szerénykedik):* Szót sem érdemel. Hasonlítani minden gyerek tud. A nevelés a fontos.

ÉN: Bizony, bizony.

DR. X. Y.: Nagy terveim vannak Fülöpkével.

ÉN: Ne beszélj?!

DR. X. Y. *(tűzbe jön):* Azt akarom, hogy ember legyen a talpán. Gránitból faragott férfi.

ÉN: Remek ötlet.

DR. X. Y.: Előre elkészítettem a napirendjét; — ébresztő hajnali négykor. Svédtorna, forró zuhany. Télen futás a folyóhoz, baltával felaprítani a jeget és zsuppsz bele a finom hideg lékbe. Ízletes reggeli. Csupa vitamin. Majd tanulás délig. Ebéd: szénhidrátok, zsírok, fehérjék.

ÉN: Fantasztikus!

DR. X. Y.: Délután nyelvlecke. Vívás, lovaglás. Könnyű vacsora. Mély álom nyitott ablaknál.

ÉN: Hihetetlen!

DR. X. Y.: Acél izmai és kötélidegei lesznek a fickónak, annyi szent! Az esze pedig, mint a borotva.

ÉN: Elképesztő.

DR. X. Y.: A céltudatosság még nem boszorkányság.

ÉN: És mondd csak, kérlek, mit csinálsz vele, ha ezeket a pompás elgondolásokat sikerül megvalósítanod?

DR. X. Y.: Leküldöm sorbaállni jegyért a szélesvásznú moziba.

Függöny

Dalmáth Ferenc

Valami van a levegőben...

Vasvári Anna rajza

Tárgyalás

Pusztai Pál rajza

— Azt hiszem, ki kell játszanunk az adut...

A humor könyvéből

JEAN DE LA FONTAINE, francia költő, társaságban rendszerint nagyon hallgatag volt. Egy alkalommal nagy lakomát rendeztek tiszteletére s mindenki sok elmés mondást várt tőle. La Fontaine azonban az egész idő alatt csökönyösen hallgatott. Végre az ebéd végén szomszédai úgy vették észre, hogy a költő valamit mondani akar. Végigfutott tehát az egész asztalnál a figyelmeztetés:

— Csend, figyelem! Beszélni fog!

Az általános várakozásban aztán felkelt La Fontaine és így szólt:

— Sajtot kérek.

*

BENICZKY FERENCET, a Nemzeti Színház és az Operaház egykori kormánybiztosát „szűkmarkú színház-fináncʼʼ-nak nevezték, mert az előadások kiállításában is messzemenő takarékosságot fejtett ki. Persze, sok vidám történet keringett a fukar Beniczkyről. Nem értett a zenéhez és amikor először látta, hogy csak az egyik kürtös fúj, a másik nem, a kürtösök számát jelentősen csökkenteni akarta. Felvilágosították, hogy egyeseknek olykor pauzájuk van. Erre kijelentette: „Ne legyen pauzájuk, amikor az egész időre fizetjük őket, ha pedig pauzájuk van, akkor fölöslegesek és elég, ha csak egy kürtös fúj, de pauza nélkül."

*

BERNARD SHAW, angol író, egy díszebéden egy idős hercegnő mellé került, aki kérdések özönével ostromolta őt. Az író szolgálatkészen válaszolt, végül a hercegnő arra kérte Shaw-t, árulja el, mi a magyarázata annak, hogy őt mindenki olyan okos embernek tartja?

— Igaza van, asszonyom — felelte az író —, valóban megvan annak az oka, miért nem tartanak engem az emberek ostobának. Ezt a titkot eddig még senkinek sem árultam el, de önnek megsúgom. Mint minden embernek, nekem is rengeteg sok ostoba gondolatom támad, de ezeket mind elhallgatom és csak az okos gondolataimmal lépek a nyilvánosság elé. Így azután az emberek arra a meggyőződésre jutottak, hogy én okos ember vagyok.

Esetem a hőpalackkal

Egy kis Orion-hőpalackot vásároltam 30 forint 30 fillérért. Az eladó kisasszony lelkesen magasztalta a termoszt, mondván: a legjobb minőség. A hőpalackot magammal vittem egy vidéki utazásra. Győrött megtöltettem forró feketével és egy óra múlva felnyitottam. A kávé langyos volt, közvetlenül a hidegség határán.

A hőpalack-kalandot széles baráti körben elpanaszoltam. Volt, aki kijelentette, hogy ő

ugyanilyen márkájú termosszal ugyanígy járt, más bölcs tanácsot adott: termoszvásárlásnál szorítsam fülemet a palack nyílásához. Ha úgy zeng, mint a tengeri kagyló, akkor hibátlan. Nekem azonban megbízhatatlan a hallásom! De különben is; ha ez a próba elengedhetetlen, akkor a nagyothallók nem vásárolhatnak hőpalackot...?

(Sz)

Amikor a 4.70-es doboz 48 forintba kerül

A kiskunfélegyházai Bányászati Berendezések Gyárának rezsigazdája vagyok. Panaszom van a Budapesti Vegyipari Készletező Vállalat ellen. Mi ugyanis a vörös festéket a Vegyiparitól kaptuk. A dobozt is úgy számítják, mint a festéket, tehát amennyit a doboz nyom, annyi festéksúly-árat kell fizetnünk érte. A doboz súlya két kiló, tehát két kiló festék árát, 48 forintot számítanak fel, pedig mi a MÉH-től csak 4,70 forintot kapunk a dobozért. Egy-egy dobozra így 43,30 forintot fizetünk rá. Ez egy évi viszonylatban nálunk 17 232 forint kidobott pénzt jelent. De nemcsak rólunk van szó, más vállalatok is festékárban kapják a dobozt. Ez nincs rendjén, mert országos viszonylatban sokmillió kidobott forintról van szó.

Galló Ferenc
Kiskunfélegyháza

Amit érvényteleníteni kell

Az Astoria kávéház bejáratánál egy tábla van kifüggesztve a következő szöveggel:

A ruhatár kötelező!
A Belkereskedelmi Minisztérium 720 332/1951. sz. rendelete
Díjtalan!

Ha valaki be akarja vinni az esernyőjét, a portás megmutatja a táblát és a kötelező ruhatárra figyelmezteti a vendéget. Persze azt is, aki felöltőben akar bemenni. Gyakori az élénk vita és a veszekedés a szigorú tábla és a még szigorúbb portás miatt. De főleg azért, mert — rendelet ide, rendelet oda — a ruhatár a gyakorlatban mégsem díjtalan...

Le a bürokráciával!

Így nem lehet a társadalmi tulajdont védeni

A társadalmi tulajdon sérelmére elkövetett bűncselekmény, magyarán a köztulajdon lopása rendkívül gyakori. Lapunk már többször közölt humoros rajzot erről a komoly kérdésről, s kiváit az építőanyagok lopkodásáról, most röviden ismertetünk egy konkrét ügyet, mely azt példázza, hogy a hanyag ellenőrzés s a még hanyagabb fegyelmi vizsgálat miként siet a tolvaj védelmére, ahelyett, hogy leleplezné őt.

*

Bártfai László a Bányászati Építő Vállalat raktárnoka volt. Saját házra támadván gusztusa, D. J.-nétől vett egy házrészt Sashalmon. Fizetett érte 10 000 forintot készpénzben, átadta lakását, és átadott 26 280 forint értékű építőanyagot. Amint aházrész az övé volt, nekilátott, hogy átépítse. Fürdőszobát, konyhát, betonalapokon nyugvó kerítést, rácsos kaput építtetett. Alig győzték hordani a sok anyagot a vállalati kocsik.

Persze feltűnt ez a dolog sokaknak, volt, aki írt a Ludasnak, Ludas a levelet elküldte a szóban forgó vállalatnak, szóbanforgó vállalat fegyelmi bizottsága összeült s úgy döntött, hogy Bártfait *hat hónapi tartamra alacsonyabb munkakörbe helyezi*, mert:

1. Bártfai nem lopta az építőanyagot. Írásbeli szerződéssel igazolta, hogy azt alsónémedi sógorától, Bálint Sándortól kölcsönbe kapta s ebből az anyagból építette át családi házát.

2. Vállalati engedéllyel 3388 forintért vételezett ugyan építő anyagot a vállalati raktárból, de az összeget végül is az OTP kölcsönből kifizette. Az anyagot februárban vásárolta, az árát augusztusben egyenlítette ki, s ezzel szabálytalanságot követett el. Ezért kellett őt fegyelmi ítélettel sújtani.

*

A fegyelmi bizottság megküldte nekünk határozatát, hogy lássuk, milyen körültekintően járt el. S mert láttuk, hogy milyen hanyagul járt el, saját szakállunkra és saját lelkiismeretünktől hajtva utánajártunk a dolognak. És megállapítottuk, hogy:

1. Bártfai a 26 280 forintnyi építőanyagot vételárként átadta D. J.-nének, abból tehát nem építkezhetett.

2. Bálint Sándor, az alsónémedi nagybácsi nemigen adhatott építőanyagot az öccsének, mert ő maga is építkezik, s neki is anyag-gondjai lévén, ő is az OTP-től kapta a segítséget.

3. Azt az építőanyagot, amit Bártfai állítólag alsónémedi nagybátyjától, Bálint Sándortól kapott, „szorgos kezekkel" ő maga gyűjtögette össze és tárolta régebbi lakása kertjében. Ott adta át D. J.-nének a ház vételárának törlesztésére. (2000 téglával és másfél köbméter faanyaggal még mindig tartozik a volt háztulajdonosnak.) Az sem megvetendő dolog, hogy a lebonyolítással járó anyagmozgatást a vállalat kocsijaival végeztette el.

A vállalati fegyelmi bizottság döntését tehát tisztelettel megfellebbezzük és javasoljuk: hozzanak alaposabb ítéletet Bártfairól is és önmaguk felületes eljárásáról is.

Bernáth Ede

Rejtvény a Béke cukrászdában

Kivonat az árlapból:

Szimpla ülve	2,10
Dupla	4,20
1 deci tej	–,65

Eddig rendben van. Most jön a rejtvény:

Tejeskávé duplából **6,20**

Megfejtendő tehát, hogy: miért kerül 6.20-ba az, ami a számtan törvényei szerint (dupla 4,20. tej 0,65) csak 4 forint 85 fillér?

A helyes megfejtők tejeskávét kapnak a Béke cukrászdában. (Egyelőre még 6.20-ért.)

Mindent a legjobb helyre

A Garay utca 10. alatt van egy vaslerakodótelep, ahol reggel félhéttől délután félötig állandóan zörögnek, dobálják a vasdarabokat olyan robajjal, hogy a környéken lakók feje megfájdul és ennek következtében magasra szökik a szomszédos gyógyszertár tervteljesítési grafikonja. Ha ablakot nyitunk, szobánk rögtön megtelik rozsdaporral.

Mikor gondolnak végre arra, hogy az ilyen, lakóházak közé nem való létesítményeket máshová költöztessék? A város peremén levő üres telkeken jó helyük lenne a vastelepeknek és a Garay utcai lakókon kívül más telepek környékén szenvedők is megszabadulnának a lármától.

VII., Péterffy S. u. 19. lakói

Változó 8-as

Néhányszor megtréfált már a 8-as busz, ezért, mikor szeptember 10-én délután hat óra tájban igénybe akartam venni a GF 717-es számú nyolcas busz

szolgálatait, jól megnéztem magamnak, hogy tényleg nyolcas-e a nyolcas. Mikor aztán meggyőződtem róla, hogy a kocsi tényleg sima nyolcas, felszálltam rá és vonaljegyet váltva, útnak indultam a végállomás felé. Igen ám, de hiába volt minden elővigyázat, mert ez a minden hájjal megkent nyolcas, miután megtömte bendőjét utasokkal, felvett magára egy újabb táblát és mint 8/A indult el utasbosszantó útjára. Persze, erről a számcseréről a jószemű utas is csak akkor értesül, mikor félúton leszállítják azzal a megjegyzéssel hogy a 8/A csak eddig jár.

Ilyenkor aztán zúg a tömeg és szidnak mindenkit, aki csak szidható. Még szerencse, hogy néhány perc múlva berobog a valódi sima nyolcas, és a megtréfált utasok kevésbé tréfás hangulatban felszállnak rá. Itt megváltják az újabb vonaljegyet, aztán dupla költséggel és dupla bosszúsággal utaznak tovább.

Bicskei Mátyás
XIII., Sallai I. u. 14

Ez aztán „átcsoportosítás"!

Körlevelet kézbesített számomra a posta. A Tűzoltó utcai Garázsipari Központ igazgatója, mint ügyfelével, velem is közölte, hogy amennyiben nem óhajtom autóm számára mosási szolgálatukat igénybe ven-

ni, kocsimat más, úgynevezett „nem mosató" garázsba helyezik át. És mindezt a helyes munkaerőgazdálkodás cégére alatt írták.

Érintkezésbe léptem Ivanics Józsefnével, a garázsipari igazgatójával, aki kijelentette, hogy csak „így fizetődik ki nekik" az üzemeltetés.

A körlevél „magyarra fordítva" azt jelenti, hogy amennyiben nem vagyok hajlandó havi 160 forintot fizetni, akkor a mostani garázsból átköltöztetik kocsimat esetleg a város másik végébe. Nem tudom, milyen jogon kényszerítik az autótulajdonosokra a kötelező mosást és miért nevezik ezt körlevelükben „átcsoportosításnak"? Az ilyen furcsa eljárásnak egészen más nevet szoktak adni. Ilyen alapon egy szobafestő, aki albérleti szobát ad ki, közölhetné lakójával, hogy amennyiben nem hajlandó havonta kifestetni vele szobáját, „átcsoportosítást" hajt végre és az albérlőt „nem festető" szobába költözteti.

Vajon a Tűzoltó utcai központ felettes hatósága tud erről a furcsa körlevélről?

Egy autótulajdonos

Veszélyes találmány

— Ez az — mutatott rá a feltaláló egy diónagyságú készülékre. — Ezt rákapcsoljuk a telefonra. Így ni. Ön letárcsázza a számot, azután figyeli a kis készüléket. Ha foszforeszkálni kezd, akkor a beszélő hívott fél hazudik.

— Óriási! — mondta az osztályvezető és tárcsázni kezdett.

— Kérem a főosztályvezetőt — mondta a jelentkező titkárnőnek.

A diónagyságú műszer foszforeszkálni kezdett.

— Mit mondtak? — kérdezte a feltaláló.

— Hogy házon kívül van. Szóval hazudott. Na, menjünk tovább — mondta és újra tárcsázott.

— Halló, anyagkiutaló? Mikor szállítják a préslégszivattyút?

— Foszforeszkál — mutatott a készülékre a feltaláló.

— Sejtettem, hogy ezek is hazudnak. November 5-re ígérték a szállítást. Persze, február is lesz, amíg megkapjuk. Na, még egy próba. Felhívom telefonon Kapócsi előadót. Látja? Ott az udvar másik oldalán van a szobája. A negyedik ablak... Ő nem lát ide, de mi látjuk őt az ablak sarkából. Éppen manikürözi a kezeit.

— Halló, Kapócsi? Mi van a kimutatással? Hogyan, hogy most diktálja az utolsó bekezdést? Köszönöm!

Mindketten mosolyogva néztek a foszforeszkáló készülékre.

— Remek — mondta az osztályvezető —, de most egy ellenpróbát. A városin felhívom a titkárnőmet.

Tárcsázott és elváltozott hangon megkérdezte:

— Itt az irattár. Az osztályvezető elvtárshoz be lehet menni? Egyedül van?

A készülék nem foszforeszkált.

— Tökéletes. A titkárnőm igazat mondott, nem volt jelzés. Megvételre ajánlom!

Ebben a pillanatban gyönyörű, vöröshajú nő lépett be a dolgozószobába.

— Jaj, nem vagy egyedül? — kérdezte ijedten. — A titkárnő nem mondta, hogy látogatód van.

— Tudod, hogy te mindig bejöhetsz! Ülj le, drágám. Várj egy kicsit, telefonáltatok haza, azután elmegyünk. Ön pedig — fordult a feltalálóhoz — írja le pontos címét és hagyja itt.

Felvette a kagylót és kiszólt titkárnőjének.

— Hívja fel a feleségemet. De az új számon! 199—199.

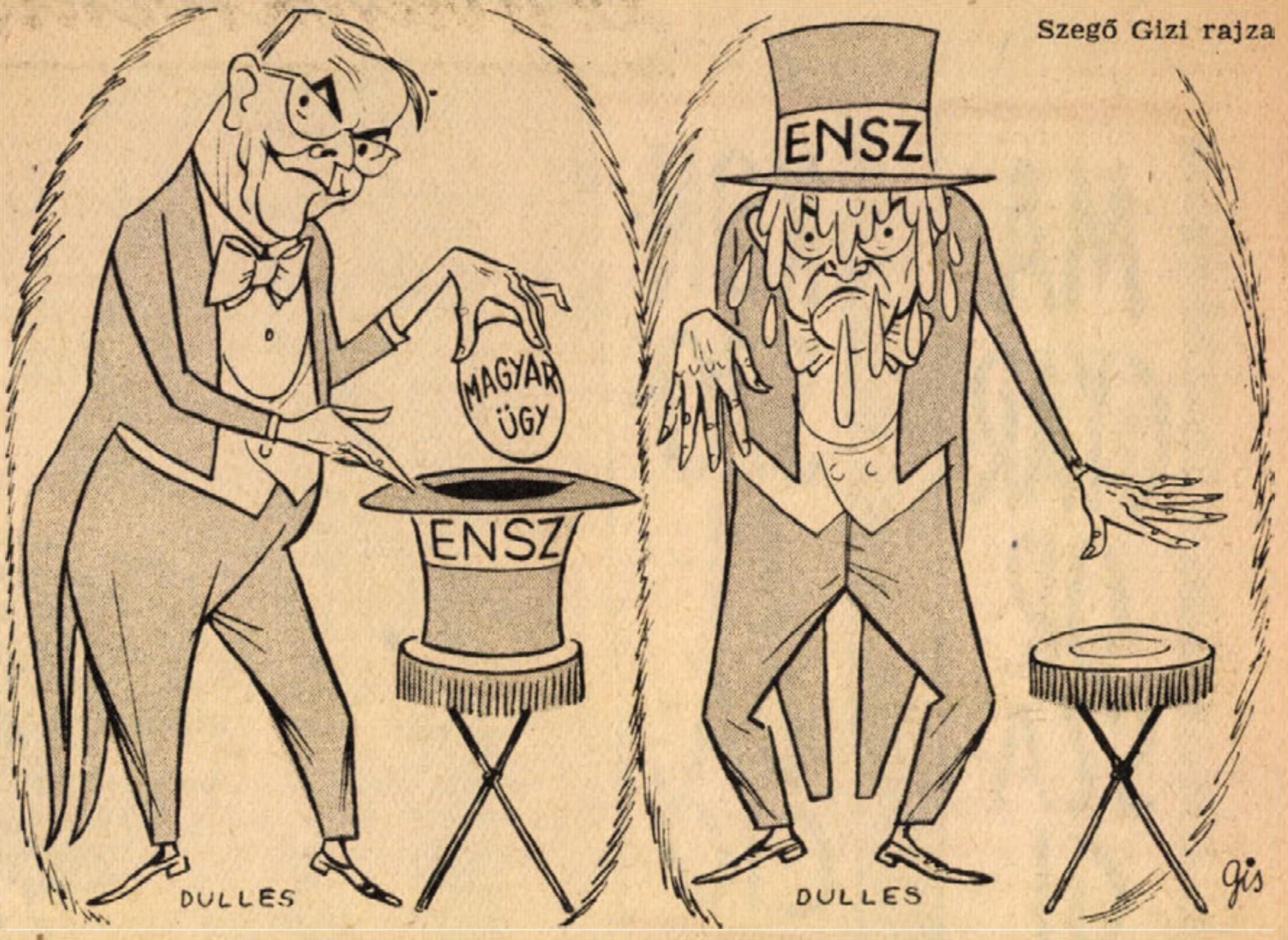
A feltaláló felfigyelt, és amikor az osztályvezető éppen azt mondta a feleségének, hogy késön megy haza, mert este fontos értekezlete lesz, hirtelen kihúzta a telefonzsinór dugóját.

— Bocsánat — mondta sietve —, de mielőtt tovább hazudna kedves feleségének, meg kell mondanom, hogy elfelejtettem valamit közölni. Az ön lakásában, a 199—199-es számú készülékre felesége rendelésére másfél órával ezelőtt szereltem fel találmányomat.

Palásti László

PÓRULJÁRT SZEMFÉNYVESZTŐ

Szegő Gizi rajza

Féltizenegy

A Körúton egy óraüzlet fölött hatalmas reklámóra áll. Fényes, foszforos számlapján féltizenegyet mutat. Tyűha, elkéstem, tíz órára volt dolgom, meggyorsítom lépteimet és közben rémülten nézek karórámra, amelyen még csak háromnegyed tíz van. Már-már előreigazítom, amikor észreveszem, hogy a hatalmas óra élethűen felnagyított másodpercmutatója és természetesen a többi mutató is, mozdulatlanul áll. Ezen az órán az időpont mindig féltizenegy. Olyan óra ez, amely nem a megkötöttség rabja, mintegy eleven intőtáblája annak: ember, ne rohanj, minden-minden ráér! Nem mindegy az, hány óra van? Lekésel egy fontosnak vélt találkozót és a másik nem jön el. Vagy eljön és nem teljesíti kérésedet. Ne siess, ráérsz!

Önkéntelenül lelassítom lépteimet és a kirakatokat kezdem bámulni.

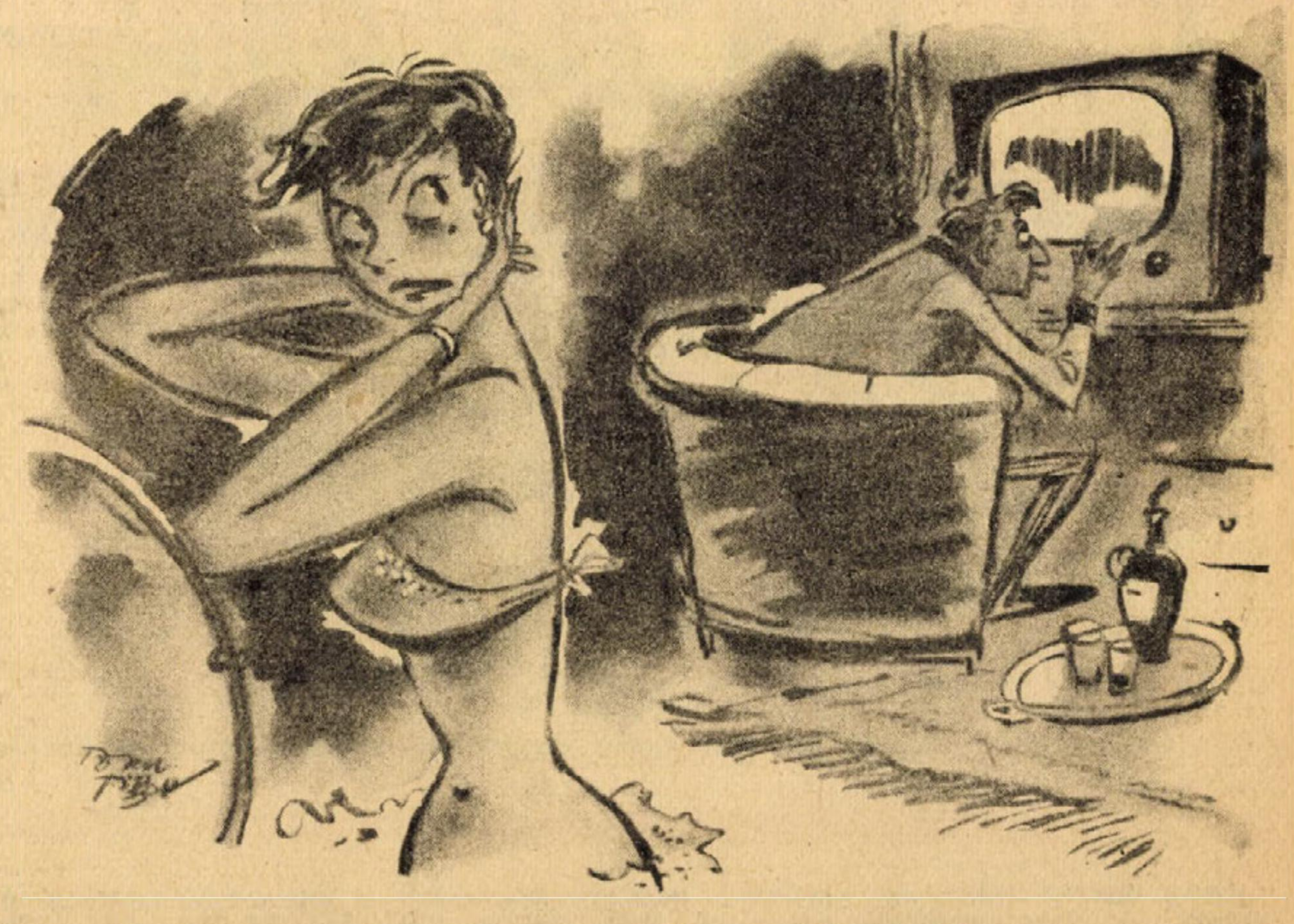
Egy más alkalommal tizenegy órára igyekszem egy találkozóra. Alig pár perc választ el a megbeszélt időponttól, amikor ismét megállít az óra. Rajta féltizenegy. Már értem a dolgot. Rákacsintok, persze, csak féltizenegy van, akkor igazán ráérek még, minek is rohannék. Kényelmes mozdulattal a rikkancshoz lépek, újságot vásárolok és kihajtva a lapot, a képek tanulmányozásához fogok.

Még ma elrontom az órámat és beállítom féltizenegyre.

- tépé -

Kísérleti adás

Toncz Tibor rajza

— Nos, Béla, még mindig nem lát semmit?

Külpolitikai helyzetkép

Sándor Károly rajza

— Hiába adok neki akármilyen szemüveget, előbb-utóbb, sajnos, mégis meglátja ...

Egy társbérlet alkonya

Szür-Szabó József rajza

— Mancika, nem tudok tovább így borotválkozni! Inkább elveszem feleségül ...

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 300.000.